Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 24 (1774) ♦ Субота, 7 лютого 1998 року ♦ Ціна договірна

«Перспектива в АПК – за індустріальними технологіями», –

сказав на зустрічі зі студентами та викладачами Національного аграрного університету Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. До речі, він є випускником цього вищого навчального закладу (досі Українська сільськогосподарська академія), набув тут фаху інженера-механіка. Нині це один з найбільших вузів країни, де навчаються понад 19 тисяч студентів, працюють півтори тисячі викладачів.

Тема зустрічі визначилася досить природно під час спілкування. Це, зокрема, стан агропромислового комплексу України, можливості і шляхи виведення його із глибокої кризи, політика держави, можливість застосування кожним керівником та фахівцем своїх знань і досвіду, індустріальних технологій.

(Закінчення на 2-й стор.).

Парламентська хроніка

Керувати столицею має обранець киян, а не поставлений «зверху» чиновник

Ранкове та денне засідання 6 лютого

Який статус повинен мати Київ? Міста чи області? Звідси — яку форму правління (влади) слід у ньому законодавчо затвердити? Навколо цих принципових положень (щодо яких наявне різночитання у Президента і Верховної Ради) і розгорнулася дискусія при обговоренні закону "Про порядок проведення виборів депутатів міських, районних у місті Києві рад та міського голови у місті Києві" з пропозиціями Президента України. Більшість депутатського загалу схилилась до позиції, що коли прийняти цей закон, то жителі столиці матимуть змогу вільно на демократичних засадах обирати й мати нормальне самоврядування. Якщо ні...

(Закінчення на 2-й стор.).

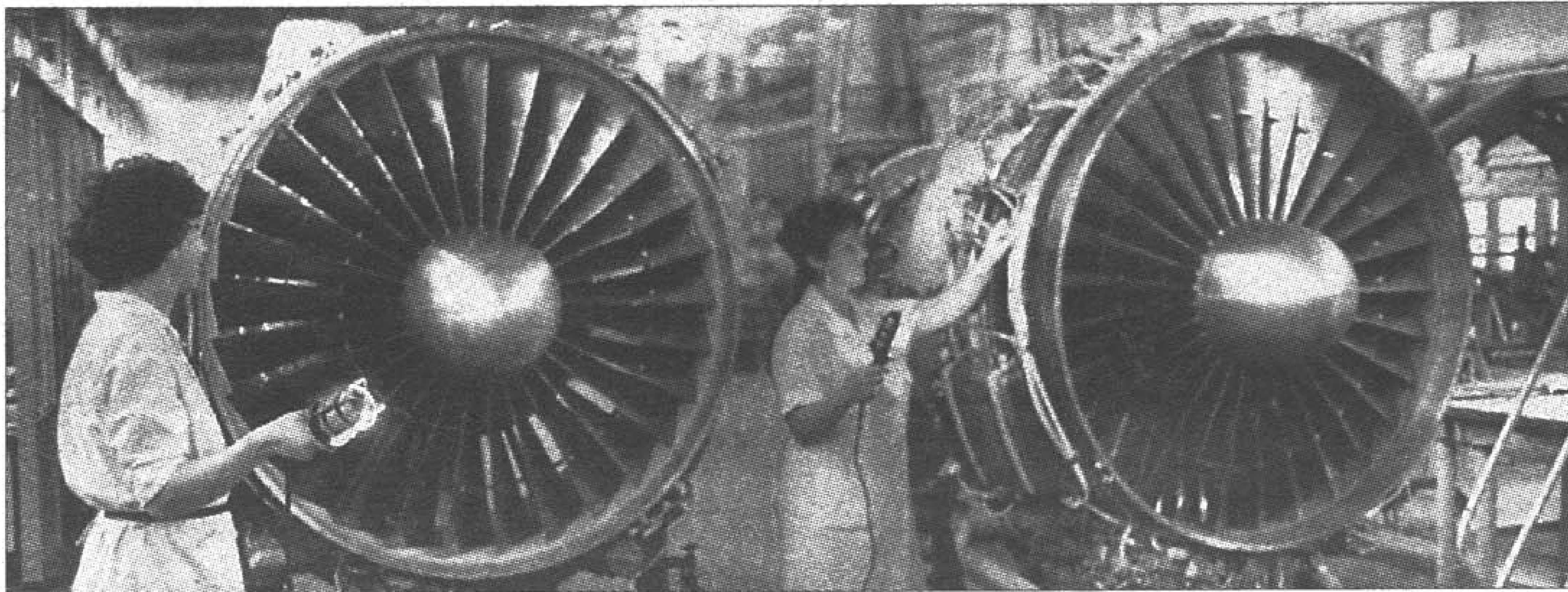
Кукуріку
Фейлетон

4

Батьківщині АНів літати!

"Україна може й повинна стати могутньою авіаційною державою, а не тільки сировинним додатком або постачальником безцінних наукових ідей і технічних розробок для інших країн", — зазначив генеральний конструктор АНТК ім. О. Антонова Петро Балабуєв на прес-конференції з нагоди 50-річного ювілею славетної фірми.

(Закінчення на 5-й стор.)

Замах на віце-прем'єра кримського уряду

Пізно ввечері у четвер біля входу до сімферопольської турбази "Таврія" стався потужний вибух. Постраждали перший заступник голови Ради міністрів Криму Олександр Сафонцев та його 23-річний охоронець. Обоє з важкими пораненнями доставлені до 6-ї міської лікарні, де О. Сафонцеву зроблено операцію, яка тривала понад 4 години. За повідомленням медиків, після неї стан віце-прем'єра погіршився, він і його охоронець перебувають у реанімаційному відділенні.

47-річний перший заступник голови кримського уряду балотується до Верховної Ради України у керченському виборчому окрузі № 5. До минулого року він обіймав посаду міського голови Керчі й допомагав Анатолію Франчуку, коли той у 1995 році у тому самому окрузі обирався до українського парламенту.

Судячи з цього, передвиборна кампанія в Криму вступає в нову фазу.

Куди «поїхав» фонд

6

Сьогодні в Нагано відкриваються Олімпійські ігри

12

Знайти кленовий листок

13

P.S.

○ Україна і Туреччина парафували проект угоди про співробітництво з охорони морських кордонів на Чорному морі.

○ Дата розгляду у Держдумі Росії питання про ратифікацію російсько-українського договору буде визначена 10 лютого.

○ Профспілка працівників освіти і науки Донецької області готується до всеукраїнської акції протесту 19 лютого.

Ласкаво просимо, або Стороннім вхід заборонено

Ірак дав принципову згоду на інспекцію всіх своїх "підозрілих об'єктів", включаючи президентські палаци, повідомляє ІТАР-ТАКС. Багдад готовий піти на цей крок, лише якщо одержить гарантії скасування міжнародних санкцій протягом місяця після проведення інспекції. Що ж викликало це довгоочікуване для ООН рішення-ультиматум Саддама Хусейна?

(Закінчення на 8-й стор.).

Нафта в кінці коридору...

Заступник голови Держнафтогазпрому Валерій Шуліко, виступаючи перед послами іноземних держав, заявив, що Україна пропонує завершити створення Євроазіатського транскавказького коридору. Його створення планується спільно з фірмами, що беруть участь у видобутку нафти на Каспії, і компаніями, котрі організують збут нафтопродуктів у Європі, повідомляє «Інтерфакс-Україна». Для цього пропонують організувати міжнародний консорціум чи холдингову компанію. Створення коридору включає завершення будівництва Одеського нафтотерміналу і нафтопроводу Одеса—Броди, а також модернізація трьох нафтопереробних заводів: Одеського, Дрогобицького і Херсонського. За словами В. Шуліко, загальна довжина української "труби" до Німеччини становить 4,7 тис. км.

Перший заступник міністра закордонних справ Антон Бутейко, котрий брав участь у презентації проекту, зазначив, що Україна зацікавлена в транспортуванні каспійської нафти, бо хоче мати альтернативні джерела енергоносіїв.

У номер

Президенту України КУЧМІ Л.Д.

Шановний Леоніде Даниловичу!

30 січня 1998 року Вами видано Указ про забезпечення керованості місцевими органами влади у м. Ялті та нормалізації життєдіяльності міста.

Зазначеним Указом призначено виконувачем обов'язків Ялтинського міського голови працівника апарату Кабінету міністрів України Марченка В. І.

З приводу цього звертаємо Вашу увагу, що згідно з нормами статті 141 Конституції України територіальні громади на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування обирають строком на чотири роки відповідно сільського, селищного, міського голову, який очолює виконавчий орган ради та головує на її засіданні.

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» (стаття 79) визначає порядок дострокового припинення повноважень сільського, селищного, міського голови.

У даному конкретному випадку повноваження обраного відповідно до чинного законодавства України ялтинського міського голови Дискіна М. Б. були достроково припинені за його особистою заявою.

Згідно з положеннями статті 50 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» міська рада доручає секретареві ради вирішувати питання, пов'язані з діяльністю ради та її органів.

Ні Конституцією України, ні Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» Президент України не наділений повноваженнями призначати виконувачів обов'язків сільських, селищних, міських голів.

У пункті 1 зазначеного Указу порушено основи місцевого самоврядування, визнання якого закріплено в статті 7 Конституції України.

Виходячи з викладеного та керуючися нормами статті 106 (пункт 31) Конституції України, пропонуємо Вам скасувати пункт 1 Указу «Про забезпечення керованості місцевими органами влади у м. Ялті та нормалізації життєдіяльності міста» як такий, що суперечить Конституції України та Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Верховна Рада України

м. Київ. 5 лютого 1998 року.

Постанова Верховної Ради України

Про Закон України «Про порядок проведення виборів депутатів міської, районних у місті Києві рад та міського голови у місті Києві»

Враховуючи, що Закон України «Про порядок проведення виборів депутатів міської, районних у місті Києві рад та міського голови у місті Києві прийнятий Верховною Радою України 16 січня 1998 року, не був підписаний Президентом України і не набрав чинності, а також, що питання, які передбачалося врегулювати цим Законом, врегульовані Конституцією України та законами України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», Верховна Рада України **постановляє:**

Підтвердити, що чергові вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів, у тому числі депутатів міських і районних у містах рад та міських голів у містах Києві та Севастополі призначені на неділю 29 березня 1998 року відповідно до Конституції України і проводяться згідно з Законом України «Про вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів».

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ.

м. Київ. 6 лютого 1998 року.
№ 81/98-ВР.

Парламентська хроніка

Рентабельний? Ділися з бюджетом

Вечірнє засідання 5 лютого

Цього разу народні депутати дещо відійшли від порядку денного й поза чергою розглянули в другому читанні проект закону про залучення до державного бюджету України на 1998 рік амортизаційних відрахувань. Цей документ передбачає вилучення 10 відсотків амортизаційних відрахувань високорентабельних державних підприємств (знайти такі можна хіба що в нафтогазовому комплексі) до держбюджету та спрямування цих коштів на капітальне будівництво в сільському господарстві, вугільній промисловості, машинобудуванні та елекроенергетиці. Кабмін долучив до документа перелік об'єктів, які фінансуватимуть у такий спосіб. До нього разом з двома недобудованими енергоблоками Хмельницької та Рівненської АЕС, урановими розробками та шахтами потрапили «олімпійські спортивні об'єкти», Республіканський апаратно-студійний телекомплекс і навіть новий гуртожиток Київського медуніверситету (замість відібраного в студентів Державною податковою адміністрацією). Здається, цей перелік не задовольнив жодного з народних депутатів.

... Ухвалення закону чекали не лише в урядовій ложі, а й у шахтарських пікетах біля стін Верховної Ради. Адже істотну частку цих коштів передбачалося спрямувати на розвиток вугледобувної галузі, й добрі наміри законодавців обіцяли матеріалізуватися в довгоочікувану заробітну платню та нові робочі місця.

Заступник голови парламентського Комітету з питань фінансів і банківської діяльності В'ячеслав Сокерчак висловив думку колег: законопроект ще більше дискримінує виробника, бо фактично вводить новий податок. Комітет одноголосно визнав такий спосіб наповнення бюджету неприйнятним і висловився за відхилення законопроекту. Представники комітетів з питань базових галузей та соціально-економічного розвитку регіонів і з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку дотримувалися протилежної думки: закон потрібен, оскільки інших джерел покриття видатків на завершення будівництва багатьох життєво важливих для економіки об'єктів немає. Депутати Іван Чиж, Геннадій Самофалов, Юрій Донченко та інші запропонували забирати 10 відсотків амортизаційних коштів і у високорентабельних підприємств недержавної форми власності.

Під час голосування остаточно визначитися з основними положеннями закону не вдалося і його розгляд було перенесено на наступний вівторок.

Далі парламентарії прийняли в третьому читанні Закон про внесення змін та доповнень до Закону «Про державну податкову службу», передавши в її відання підрозділи МВС, які мають стояти на варті фінансових інтересів держави. Досить довго тривав пошук назви для такого підрозділу і, зрештою, з кількох запропонованих варіантів (податкова поліція, податкова міліція, податкова варта та податковий департамент) було обрано традиційний, найближчий українському менталітетові. Наприкінці засідання депутати подбали про майбутні жертви податкової міліції: проголосували за введення фіксованого прибуткового податку з фізичних осіб.

Ганна РОМАНЦОВА.

Фото Олександра КЛИМЕНКО.

Керувати столицею має обранець киян, а не поставлений «зверху» чиновник

(Початок на 1-й стор.).

Щодо цього варіанту депутат Юрій Оробець висловив думку, що у Києві і далі триватиме фактично двовладдя, яке нормальним аж ніяк не назвеш. Бо справи у столиці нині вершить не обраний народом голова Київміськради, а призначений «зверху» чиновник. А повинно бути інакше. Представницький орган має очолювати голова, обраний жителями столиці шляхом прямих виборів і, зрозуміло, підзвітний своїм виборцям. Чого не скажеш про «призначенця», котрий зважає лише на «верхи», що його поставили.

За суто процедурними, на перший погляд, тонкощами бачаться значно глибші та вагоміші колізії. Власне, йдеться про те, що в разі неприйняття цього закону може бути встановлено режим з узаконенням усієї повноти влади президентської вертикалі, фактично усунувши владу представницьку. Тобто саме такою має бути «сильна влада» у розумінні президентського оточення. Тоді як представницька може залишитися без свого виконавчого органу, без бюджету, без права розпоряджатися комунальною власністю тощо. З таким ймовірним перебігом ситуації більшість депутатів не погодилися. Тож під час обговорення наголос робиться на необхідності якнайшвидше прийняти закон про столицю, відстоювати порядок прямих виборів міського голови та узаконити владу представницького органу. Під час голосування пропозиції Президента було відхилено («за» — проголосувало лише 72 депутати). Проголосовано постанову (275 голосів) про призначення в Києві та Севастополі виборів на 29 березня на підставі закону про місцеве самоврядування. Щодо інших питань, сесія вирішила повернутися до них у наступний вівторок, щоб остаточно визначитися. Було розглянуто і закон «Про вибори депутатів Автономної Республіки Крим» з пропозиціями Президента. Тривале обговорення також завершилося перенесенням остаточного вирішення питання на вівторок. Обговорено проект постанови Верховної Ради України по висновки Тимчасової слідчої комісії по перевірці обставин створення, діяльності та банкрутства україно-американського спільного підприємства «Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод».

З'ясувалося також, що під приводом захисту інтересів іноземного інвестора у розслідування справи втручаються високі посадові особи. Створено навіть групу «швидкого реагування» на чолі з віце-прем'єр-міністром Сергієм Тигипком. І вона, в обхід судового розв'язання конфлікту, діє миттєво... на користь інвестора, звичайно.

Сесія прийняла відповідну постанову, у якій, зокрема, доручено Генеральній прокуратурі глибоко розібратися у суті справи та вжити необхідні заходи. Вказано також, що до американської сторони необхідно вжити відповідні заходи з метою недопущення подальшого тиску на хід справи.

На завершення засідання сесія прийняла проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виробництва, торгівлі та оподаткування алкогольних напоїв. Ратифіковано також Договір та Протокол до Енергетичної хартії з питань енергетичної ефективності і суміжних екологічних аспектів.

Іван ДМИТРЕНКО.

«Перспектива в АПК – за індустріальними технологіями»

(Початок на 1-й стор.).

Ефективність останніх, переконаний Олександр Мороз, можлива лише на великих земельних площах. Тому тільки за наявності колективних господарств можна зберегти умови для запровадження ефективних індустріальних технологій, а отже — для відродження українського села. Чесні зарубіжні фахівці (зокрема з Голландії) твердять: ви не повинні зруйнувати ці умови! Сьогодні офіційним інструментом зловмисної руйнації АПК є силоміць насаджуване розпаювання землі. А для порятунку держави немає важливішого завдання, як збереження земельних масивів у таких обсягах, щоб вони були придатні для застосування індустріальних технологій, — раз підкреслив Голова Верховної Ради Олександр Мороз. Він висловив тверду впевненість: наша держава може бути багатою і сильною. Але за обов'язкової умови — створення сприятливих умов, найперше в агропромисловому комплексі, для ведення господарства на сучасному рівні. І саме тут потрібні будуть знання, яких набувають у стінах аграрного університету нинішні студенти. «Вже цим ваше навчання і ваш вибір — виправдані», — сказав О. Мороз, звертаючись безпосередньо до студентів.

Голова парламенту відповів на численні запитання, окреслив шляхи подолання кризових явищ у державі. Їх, зокрема, аргументовано викладено у програмі СПУ, до ознайомлення з якою запросив аудиторію О. Мороз.

Дмитро ІВАНЕНКО.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Володимир КАНДАУРОВ, політолог

Напередодні рішучого ривка

У СІЧНІ завершився черговий етап підготовки до парламентських виборів. Партії і блоки визначилися зі стратегією і тактикою виборчої кампанії, розподілилися за електоральним спектром. Судячи з даних опитувань, у більшості визначилися й настрої виборців. Якщо до виборів не відбудеться ніяких екстраординарних подій (наприклад, рішення Конституційного суду про неконституційність Закону про вибори або скасування виборів указом Президента Леоніда Кучми), то за час, що залишився, партійні команди зможуть лише розвинути успіхи, досягнуті в розробці електоральних ніш (якщо успіхи є), але принципових змін чекати не доводиться.

Партія влади

У грудні-січні цілком підтвердилися побоювання політиків і політологів, які вважали, що збереження Валерієм Пустовойтенком (перший номер партійного списку Народно-демократичної партії) посту прем'єра на час виборів однозначно поставить НДП у привілейоване становище щодо решти партій і виборчих об'єднань. У своїх численних «робочих поїздках» по областях прем'єр регулярно проводить зустрічі з партійними активістами, вочевидь користуючись службовим становищем.

Внаслідок пропагандистського галасу і не такої гучної організаційно-адміністративної роботи НДП домоглася того, що більшість виборців визнали за нею статус «партії влади» (для експертів-політологів це ніколи не було таємницею). У будь-якому суспільстві завжди є певна кількість громадян, які підтримують владу як таку, і НДП може розраховувати на 5—7% голосів виборців і подолання 4-відсоткового бар'єра. Треба враховувати, що «успіхи» НДП досягнуті здебільшого за рахунок ображання «молодшої сестри» —Аграрної партії (АПУ), яка також претендує на владний статус. Оскільки жодних досягнень ні у цих партій, ні в уряду немає (обіцянка погасити заборгованості вкотре залишилася тільки струсанням повітря), а можливість впливати на результати виборів буде істотно обмежено, навряд чи НДП і АПУ зможуть збільшити свій сумарний показник.

Ліві

Активізація виборчого галасу партії (партій) влади, поряд із діяльністю уряду Кучми—Пустовойтенка, дала природний «побічний» ефект — різке зростання опозиційних настроїв у суспільстві (у колі політологів з цього приводу жартують, що руйнівна робота уряду, яка сприяє створенню «революційного моменту», мабуть, оплачується таємними фондами лівих сил).

Особливість ситуації полягає в тому, що додаткові шанси отримують традиційні ліві структури (Компартія, блок Соціалістичної і Селянської партій і ПСПУ), і більш радикальний блок «Трудова Україна» (до «ТУ» ввійшли Організація ветеранів України, Партія справедливості, Профспілка працівників вугільної промисловості, Громадянський конгрес та ін.). Причини такого становища очевидні.

Заслуговує на особливу увагу бурхливе зростання популярності «Трудової України» (за даними опитувань, у вересні 1997 р. за «ТУ» готові були проголосувати 0,16% виборців, у жовтні — 0,96, у листопаді — 1,7, а в грудні — уже 3 %). Блок Соц/СелПУ, не так лівий, як ліво-центристський, заявив про можливе співробітництво з «ТУ».

Праві

Донедавна ситуація на націонал-патріотичному напрямі була досить певна: НРУ, як найвідоміша партія, був очевидним фаворитом, реально претендуючи на 7—8% голосів, при загальному потенціалі націонал-демократів 12—15%. «Поразницька», на думку лідерів «Національного фронту» (УРП, КУН, УКРП), позиція фракції Руху під час ратифікації російсько-українського договору і проблеми у самому НРУ (вихід з партії М. Бродського та В. Чайки), найімовірніше, негативно позначаться на рейтингу партії. Зважаючи на відносну небагаточисельність національно орієнтованого електорату, не доводиться сумніватися в тому, що конкуренти Руху, передусім «Національний фронт» і націонал-радикали — УНА і блок «Менше слів» (СНПУ, ДСУ) посилено підкреслюватимуть у західних регіонах «угодовство» НРУ, а організоване Бродським і Чайкою об'єднання «Кияни» може успішно протистояти Рухові в Києві.

Центр

Центральна частина партійного сектора поки що залишається найслабкішою, хоча більшість зареєстрованих Центрвиборчкомом партій і об'єднань, безумовно, належать до «центристських». Саме в центральній групі перебуває більшість «аутсайдерів» виборчого процесу, таких, як Партія жіночих ініціатив, Партія економічного та іншого прогресу, Партія регіонального відродження, ХДПУ, РХП та ін.

Реально на подолання 4-відсоткового бар'єра може розраховувати Соціал-демократична партія (об'єднана), виборчий список якої очолили екс-президент Л. Кравчук і екс-прем'єр Є. Марчук.

Зберігають шанси партії і блоки, які очолюють відомі політики та які побудували виборчу кампанію на одному-двох програмних положеннях, що вочевидь відрізняють їх від усіх решти: Соціально-ліберальне об'єднання СЛОн (лідер — Володимир Гриньов), котре за рівноправний статус російської мови та економічний союз із Росією; Партія «Реформи і порядок» («РіП», голова — Віктор Пинзеник), яка зробила ставку на ліберальні цінності капіталістичного суспільства; Партія зелених (ПЗУ, голова — Віталій Кононов), котра виступає на захист довкілля та за екологічну безпеку.

Серед партій, що набирають очка на критиці нинішньої влади, виділимо «Громаду», очолювану екс-прем'єром Павлом Лазаренком. Головною особливістю виборчої кампанії «Громади» є прагнення «зібрати голоси» на всіх напрямах. Якщо на першому етапі така тактика мала деякий успіх, то в подальшому вона неминуче обернеться зворотним боком — конкуренти неодмінно поінформують виборців південного сходу про висловлювання експрем'єра у Львові та в Тернополі, і навпаки.

Підбиваючи підсумки виборчої кампанії напередодні рішучого «ривка» в лютому-березні, зазначимо, більшість виборців змогли розібратися з найменуванням партій та їхніми виборчими списками. І все-таки близько 40% виборців ще не визначилися остаточно зі своїм вибором, тому фаворити можуть поліпшити результати, а партії і блоки «середньої групи» — «прорвати» виборчий бар'єр.

Кримські депутати звертаються до Конституційного суду і Ради Європи

УКАЗ БЕСТСЕЛЛЕР

Верховна Рада Криму в четвер затвердила конституційне подання з Указу Президента України «Про забезпечення керованості місцевими органами влади Ялти і нормалізації життєдіяльності міста» і надіслала його до Конституційного суду з проханням визнати цей указ неконституційним. Місцеві парламентарії також звернулися до Верховної Ради із закликом «негайно розглянути питання про обставини, які викликали видання указу, про наявність законних підстав та умов для вжиття заходів, визначених указом Президента України», а до глави держави — із вимогою скасувати цей указ «у частині, яка суперечить Конституції і законам України та порушує права самоврядування».

У зверненні до Ради Європи, яке також ухвалили кримські депутати, мовиться, що «даний факт повинен отримати відповідну оцінку, для того щоб зобов'язати українську державу до виконання взятих нею міжнародних зобов'язань».

Володимир ПРИТУЛА.

Заява за фактом інциденту, що стався вранці 5 лютого ц. р. у приміщенні Ялтинської міської ради

О 10-й годині ранку надійшло повідомлення про те, що група осіб зайняла один із кабінетів міської ради. Я, два депутати міськради і кандидат у народні депутати України Іван Шевчук попрямували до зайнятого невстановленими особами кабінету. Я ввійшов до нього. Там перебували М. Білоблоцький, В. Кисельов, В. Мазуренко та інші особи.

У відповідь на моє запитання про те, що відбувається, представник Президента України В. Кисельов наказав працівникам «омону»: «Викиньте його з кабінету!». Працівники міліції застосували до мене грубу фізичну силу — удари і вивертання рук. Тільки після приходу ще кількох депутатів безпрецедентну сваволю було припинено. Ці огидні події відзняли оператори московської телевізійної компанії.

Секретар міськради **О. КАЛЮСЬ.**

Імунітету нема — руки за голову!?

Ялтинський указ Президента, нібито виданий «для стабілізації соціальної ситуації, поновлення керованості місцевих органів влади і посилення боротьби зі злочинністю», з усього видно, не досяг своєї мети. І не міг її досягти. Навпаки, він дестабілізував життя в Ялті і в країні.

Хочу звернути увагу на те, що він, цей указ, був підписаний Президентом у низці інших документів. Зокрема, Президент України наклав вето на закон про порядок проведення виборів у Києві. Мотив, як пояснив представник Президента у парламенті Роман Безсмертний, такий: реалізація закону означала б функціонування в столиці міськдержадміністрації, її голови, міськради і її голови, виконкому Київради. Весь цей «багатоголовий змій паралізував би роботу всіх господарських структур Києва». Очевидно, репетицію подолання «змія» Президент розпочав з Ялти, щоб такою пробною кулею з'ясувати для себе, чим подібний сценарій може завершитися в столиці.

Паралельно з цими подіями Президент підписав закон про внесення змін до закону «Про статус депутатів місцевих органів влади». Згідно з цим правовим документом депутати місцевих рад позбавлені статусу недоторканності. Тепер «омонівці» за вказівкою президентської раті можуть викручувати руки депутатам.

Проте, очевидно, локальність інциденту в Ялті стала добрим уроком для тих, хто беззастережно підтримував Президента. Так, у заяві правління Асоціації міст України йдеться, що ця організація «неодноразово висловлювала свою підтримку діям Президента України та Кабінету міністрів України», та «ми не можемо не висловити свого ставлення щодо останніх подій у Ялті, яка є дійсним членом Асоціації міст України». Ця організація звертається до Президента України з проханням «знайти вихід із становища в рамках Конституції та чинного законодавства України».

Протягом тижня, що минає, на адресу Президента з таким само закликом зверталися і політичні партії, і народні депутати. Однак Президент зберігає мовчання, а його «речники», навпаки, намагаються доводити правомірність указу. Бо, очевидно, справа не тільки в ньому, а в комплексі кроків, спрямованих на узурпацію влади через побоювання втратити її, принаймні, через рік.

Мабуть, також саме задля концентрації влади глави держави останній скористався своїм правом вето на закон про Службу безпеки України. Президентові не до вподоби, що законодавці закріпили положення: голова СБУ призначається Президентом за згодою парламенту. Леонід Кучма проти участі Верховної Ради у такому призначенні. Йдеться про фактично одноосібне керування Президентом Службою безпеки України.

У контексті подій, що відбулися минулого тижня, маю на увазі підписані Президентом документи, особливої уваги заслуговує подання Леоніда Кучми до Конституційного суду. Він вважає за необхідне офіційно витлумачити частину другу статті 158 і статтю 159 Конституції України. Глава держави сумнівається у «праві Верховної Ради, яка ухвалила нову Конституцію, вносити зміни до неї, не порушуючи вимог окремих її частин». Президент також прагне роз'яснень стосовно процедури внесення змін до Конституції. Чим викликане подання Президента? Мабуть, прагненням конституційно врегулювати все, що заважає йому викручувати руки.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Останнє зернятко надії

Робітники Старобільського елеватора в Луганській області звернулися до Голови Верховної Ради України Олександра Мороза з проханням розглянути на сесії парламенту питання про майбутню приватизацію цього елеватора, який є державним підприємством, і прийняти закон, що забороняє цю акцію.

У зверненні колективу йдеться про те, що приватизація Старобільського елеватора, одного з найбільших підприємств у державі, призведе до припинення його роботи і звільнення сотень робітників.

НАЙБІЛЬШИЙ У СВІТІ КРИСТАЛ

У відділі лужно-галоїдних кристалів Харківського інституту монокристалів вирощено кристал діаметром більш ніж півметра (520 мм) і вагою близько 500 кг автоматизованим методом. При цьому технологія, яка застосовується для його вирощування, не має аналогів у світі.

Натрієво-йодистий монокристал використовуватиметься при виготовленні детекторів для гамма-камер, які дозволяють діагностувати захворювання на ранніх стадіях.

У номер

● *Київ*

«Правда Украины» знову була в законі. Але не довго

У четвер було знято заборону на друкування газети «Правда Украины» на державному підприємстві «Преса України», повідомив в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» головний редактор газети Олександр Горобець.

За його словами, заступник директора видавництва «Преса України» Богдан Засипко повідомив, що «керівництво видавництва змушено підкоритися постанові Вищого арбітражного суду, який заборонив до винесення остаточного рішення здійснювати будь-які дії проти «Правды Украины».

Однак наприкінці дня друкування випуску «ПУ» знову призупинили. Як повідомив О. Горобець, Генпрокуратура опротестувала рішення Вищого арбітражного суду й заборонила видавництву друкувати цю газету.

● *Луганськ*

Ультиматум по-шахтарськи

Майстер-підривник шахти імені Володарського, що у Свердловському районі Луганської області, одержавши перед зміною 6 кілограмів вибухівки, спустився під землю. Але до роботи не приступив. Натомість вимагав сплатити йому заборговану за чотири місяці платню. Інакше — вибух.

Переговори з підземним камікадзе тривали майже добу, і компромісу було досягнуто. Шахтар «склав» зброю й піднявся на-гора.

● *Чернігів*

«Газель» у місті на Десні

Перший автомобіль «ГАЗ-3302» зійшов з конвеєра заводу «Чернігівавтодеталь». Незабаром планують випустити ще 500. «Газелі» виготовляють з комплектувальних АТ «ГАЗ», що в Нижньому Новгороді. Взамін партнери отримають чернігівську продукцію, важливу для автомобілебудування. У «Чернігівавтодеталі» вважають, що «Газель» стане у пригоді медикам, бізнесменам, таксистам.

● *Вінниця*

Нема порцеляни без каоліну

На Вінниччині відновлено виробництво каоліну —сировини, без якої не обійтись у порцеляновій і целюлозно-паперовій промисловості.

Два мільйони американських доларів інвестувала київська корпорація «Євроресурси» в «лежаче» підприємство — Глухівський каоліновий комбінат, що у Козятинському районі. На кошти інвесторів придбано нову технологічну лінію потужністю 50 тисяч тонн каоліну на рік. За оцінкою фахівців, якість нової продукції відповідає європейській. Першими її замовниками вже стали промисловці з Чехії і Туреччини.

Анатолій КАРАСЕНКО, *журналіст*

КУКУРІКУ!

Фейлетон тижня

Президент Національної телетрансляції Костя Ліфчик нетерпляче спитав головного редактора новин:

— Ну, чого ти мнешся, кажи?..

— Та думаю, чи ставити нам інформацію агентства ОБС, чи ні? До ефіру залишилося п'ять хвилин.

— А що тут думати? Став, ОБС мимо цілі не стріляє... Що передає?

— Та передає, буцімто Павло Лазенко задумав убити спочатку Леоніда Бучму, а потім і Валерія Пустого. Для цього найняв у Москві кілерів: десять мільйонів доларів за першого і чотири — за другого.

— А чого за другого так мало? Тьху, що я кажу! — схопився Костя Ліфчик. — Давай сюди факс.

Швидко пробігши очима текст, президент обурився:

— Де ти тут бачиш прізвище Лазенка? Тут написано, що задумала цей теракт одна колишня високопосадова особа, яка мала дуже тісні стосунки з енергетичними системами, яка...

— Ну, це хіба дурний не здогадається, на кого натякають... — відповів головний редактор.

— Твоя правда. Якщо й дурень здогадається, тоді давай... Звідки ОБС знає?

— З однієї грецької газети...

— Нема проблем. У грецькому залі все можливе, —підморгнув головному редактору президент Ліфчик.

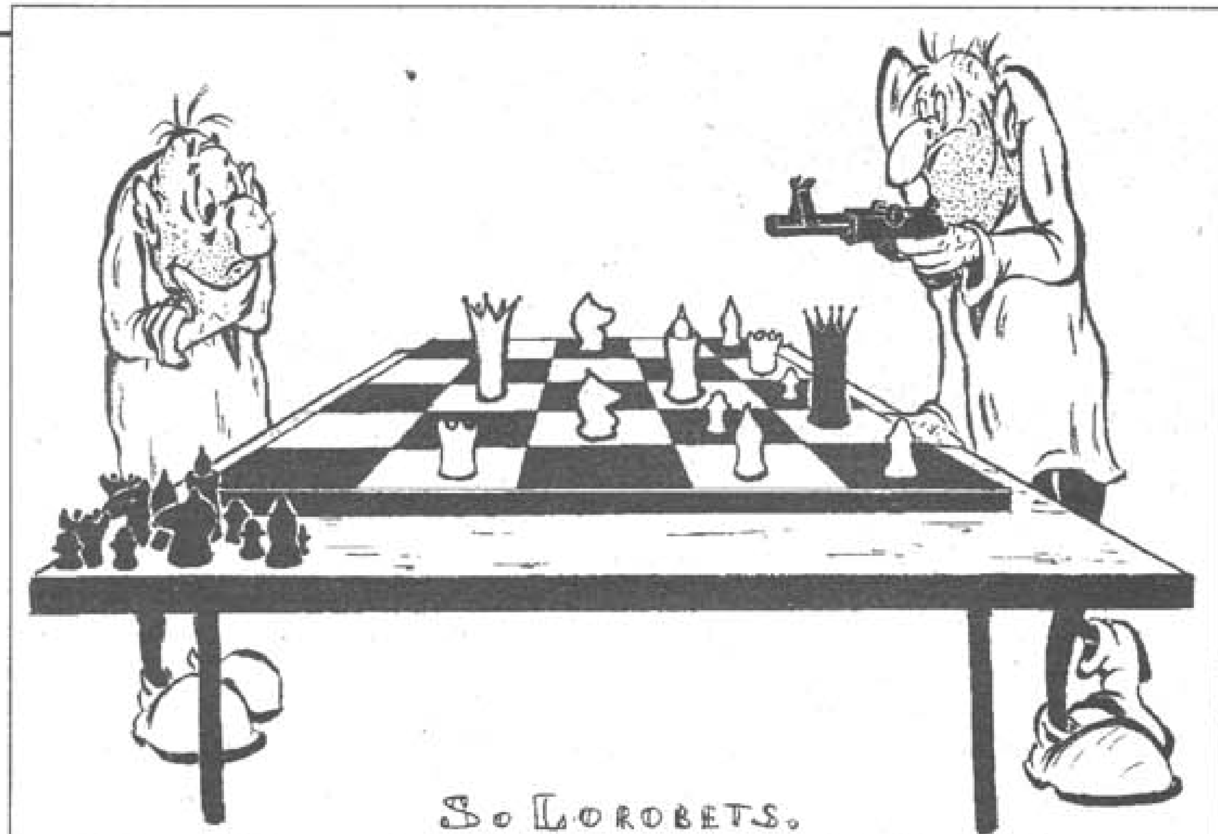
Але той продовжував переминатися.

— Ну, що ще?..

— Та ми у цьому випуску Павла Лазенка і так згадуємо частіше, ніж Романа Герцога. Аж тричі.

— Маслом каші не зіпсуєш. Президент Німеччини завтра поїде додому, а Лазенко тут залишається...

— Отже, ставимо?!

— Без сумніву...

— А може, це не ОБС — одна баба сказала, а ОДС —один дід сказав?

— Який ще дід? — не зрозумів президент.

— Та такий лисий, як коліно, — відповів головний редактор.

— При чому тут дід? Та ще й лисий, як коліно? — запитав президент.

— А при чому тут Лазенко? — у свою чергу здивувався головний редактор.

— Іди ти під три чорти, — сказав президент. — До ефіру залишилася одна хвилина.

Справді, до виходу новин по Національній телетрансляції залишалася хвилина. Президент глянув на секундомір і сказав сам до себе:

— Нам би прокукурікати, а там... хай хоч і не розвидняється.

P. S. **4 лютого у програмі УТН Національного телебачення оприлюднено інформацію, що нібито одна колишня високопосадова особа готувала замах на життя Президента України Леоніда Кучми і Прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка за відповідну платню.**

Володимир СКАЧКО, *журналіст*

Осуд тижня

Малюєш автопортрет – поясни це

Український медіа-клуб (УМК) оприлюднив заяву з приводу утисків свободи слова в Україні та звернення до колег-журналістів у зв'язку з ситуацією, яка склалася в інформаційному просторі нашої держави.

У першому документі УМК констатує: «Кампанія проти свободи слова в Україні не лише вийшла за межі нормальної передвиборної боротьби, а й стала однією з ланок дій виконавчої влади та Президента для згортання демократії в Україні, знищення демократичних інститутів (засадничою частиною яких є свобода слова та поширення інформації) і скасування демократичних виборів в Україні задля збереження особистої влади».

Як приклади такої кампанії УМК назвав позасудові закриття видань («Правда Украины»), зняття неугодних програм навіть з комерційних каналів («Післямова»), судові переслідування з астрономічними сумами відшкодувань («Всеукраинские ведомости» — Г. Суркісу 3,5 млн. гривень), цензуру і фізичний тиск на журналістів, перетворення державних ЗМІ на слухняний апарат для маніпуляцій громадською свідомістю на користь Президента та його оточення.

Дійшло до того, нагадує УМК, що пропрезидентська телепрограма «7 днів» відверто познущалася над всією журналістською громадою України, зобразивши її як представницю «найдревнішої професії». А «на білому коні», як завжди, був Л. Кучма, на замовлення і гроші прихильників якого й створено «7 днів». Тож, УМК вважає: сюжет про «продажність преси» ведучий програми «7 днів» зобов'язаний був супроводити спеціальним попередженням, що цей сюжет є колективним автопортретом програми.

Водночас УМК закликає колег не усуватися від висвітлення передвиборної боротьби, бо в «складний для демократії час журналісти не можуть дозволити собі ту чи іншу форму страйку. Це було б не лише зрадою інтересів суспільства, що потребує об'єктивної інформації, а й визнанням своєї слабкості, дозволом на подальше знищення в Україні свободи слова».

Сьогодні УМК має договір з Верховною Радою на створення програми «Твій вибір», яка об'єктивно і неупереджено висвітлюватиме перебіг передвиборної кампанії. А тому Медіа-клуб запрошує всіх журналістів, котрі бажають попрацювати у вільному режимі, до співпраці «для збереження професійного іміджу, утвердження некон'юнктурних демократичних переконань».

Якщо це вдасться, то Л. Кучма та його соратники зможуть побачити себе не у викривленому дзеркалі підконтрольних ЗМІ, а такими, які вони є насправді. І не тільки президентське оточення, а й усі інші. До речі, це і є завданням вільної журналістики, а не проявом опозиційності.

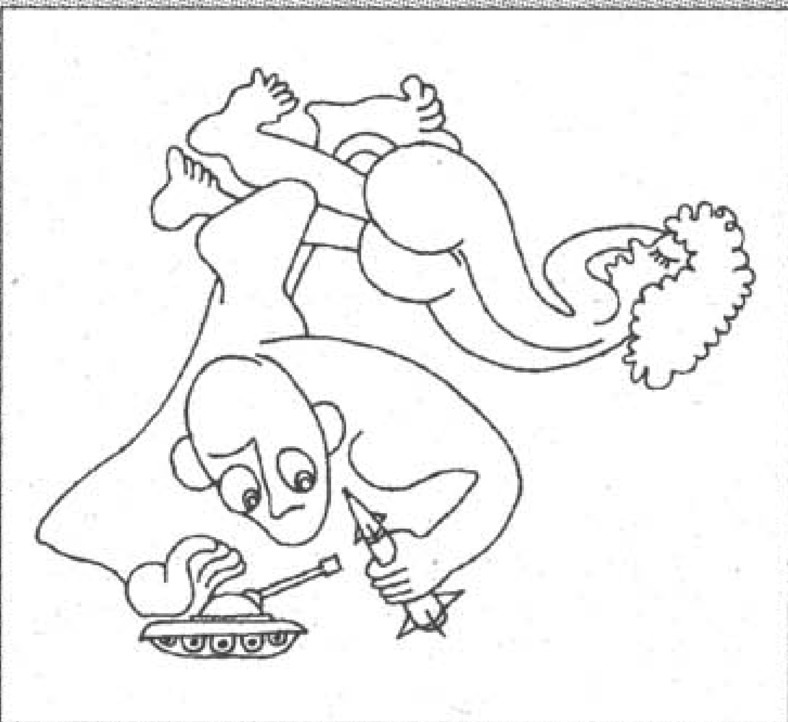
Дошка пошани

О Блін Клінтон дає!

Борис Єльцин, президент Росії:

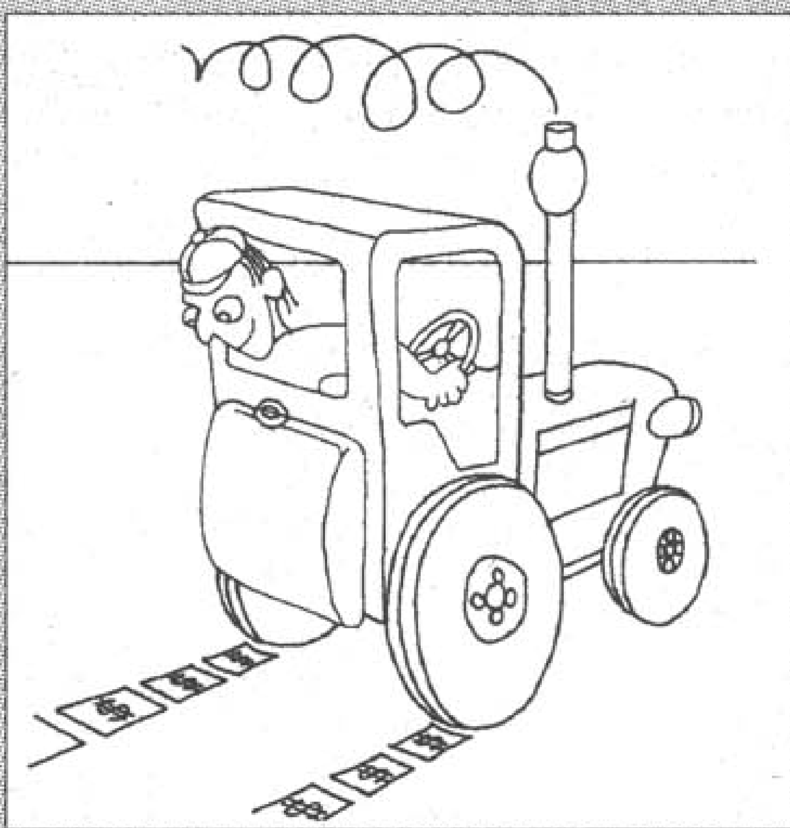
«Він (Клінтон. — Черг.) може нарватися на світову війну своїми діями. Надто голосно діє. Треба акуратнішим бути з такою зброєю...»

Від чергового: ***Правий друг Білла — Борис! Акуратність у Цій справі — насамперед! А він з такою зброєю — сивина в голову, а чорт у бороду — то на секс-бомбу нарветься, то на третю світову війну...***

Сніг іде, а він — скиртує. «Зелень»

Читачу, ти чув, щоб доярка у вільний від коров'ячого вимені час займалася фігурним катанням? А бачив лісника, котрий із суботи на неділю біля трьох сосен виконував би реп? А механізатора, який

би після виснажливої битви за зимовий урожай перевзувався із кирзаків у капці й сідав вимальовувати американських президентів? Що значить, читачу, твоє дратівливе «годі клеїти дурня»? Повторюю, механізатор із Веселої Долини Глобинського району, що на Полтавщині, клеїв не дурнів, а президентів. І виключно — на доларові купюри. Звідки купюри брав, цікавишся? А сам і виготовляв. Поміть, на власній чудовій копіювальній техніці. Принаймні, коли до талановитого самоука на вогник завітали спеціалісти зовсім не суміжної професії із кокардами на видному місці, у них очі поповзли саме туди, на лоба. У художньому розгардіяші на столі майстра лежало 500 ксерокопій банкнот номіналом 50 доларів, купа ликів американських президентів та заготовок рідних стогривників! Але цікаве інше. Кінцева продукція цього механізатора широкого профілю — 50-доларова «зелень» — своєю бездоганністю вразила не лише власників кокард, а й фахівців-нумізматів.

Синдром поліпшення

Криївка. Підпільник Кіндрат при світлі каганця читає газету, його подільник Юзик у чорних окулярах і з наганом за поясом лапає руками стіни. Шукає лаз.

— Чуєш, Юзику, що пишуть? Наш Президент каже: *«Не помітити позитивних зрушень в економіці України може лише сліпий...»*

— Кіндрате, а чом ти в мене не питаєш, чого я ослiп?

— А й справді, Юзику, чого?

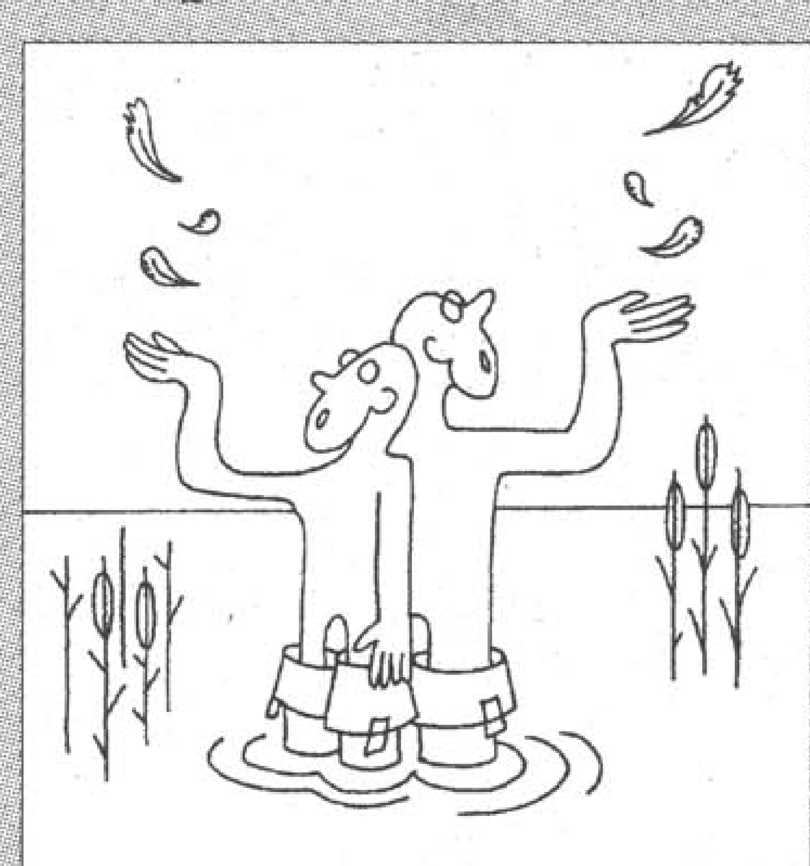
— Кіндрате, я вчора на власні очі побачив всі оті зрушення в економіці...

— Гай, Юзику, дякуй богові, що тільки осліп, а міг би ще й оглухнути!..

— Що кажеш, Кіндрате?!

«Правда» і птаха

— Чув дивну новину орнітології?..

— ?!

— Одна сумирна болотяна птаха раптом стала хижаком!

— Ага, може, ще скажеш, що вона і газети читає?!

— Читає! А накажуть яку склювати — «Правду» чи «Неправду» — і не похлинеться...

— Нічого не розумію! Якась птаха, якась «Правда»... Ти взагалі про кого?

— Тю! Та про Кулика ж!

Черговий по дошці Вілен КАЙДАШ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Людмила МЕНЖУЛІНА, «Голос України»

Батьківщині АНів літати!

Ювілей тижня

(Початок на 1-й стор.).

Точніше кажучи, ювілей цей дещо умовний. Дослідне конструкторське бюро під керівництвом Олега Антонова народилося в травні 1946 року на Новосибірському авіазаводі, а ще через шість років досить самостійною фірмою перебралося до Києва.

Але за останній час труднощів і невдач було стільки, що про свята і думати не хотілося. Колектив, як кажуть, стискаючи зуби, долаючи біль втрат, намагався вижити, вистояти і працювати, працювати...

У результаті, з останніх сил і фінансових можливостей зробив, випробував, явив світові диво авіатехніки нового покоління — другий екземпляр унікального АН-70. Преса в нас і за кордоном була сповнена захоплених репортажів, а в Європі заздрісно зітхали. Така машина тут поки що лише в кресленнях і на її створення треба 7—9 млрд. доларів. Сума неабияка. Але ж і замовлення може бути яке! Лише в Європі таких літаків потрібно 300—350, а світова потреба — більш як 1,5 тисячі. До того ж, розробники обіцяють, що АН-70 зможе без послуг перевалочних пунктів доставляти вантажі будь-яких промислових габаритів «від дверей до дверей», на малі, навіть ледь пристосовані майданчики. Розміри вантажної кабіни дають змогу перевозити найрізноманітнішу військову техніку, транспортні засоби, озброєння всіх країн світу. Програмні випробування, що їх нині проводять, підтверджують розрахункові характеристики літака: 35 тонн доставляються на 4000 кілометрів зі швидкістю 750 км/год, а розігнатися АН-70 може майже з місця —досить 400 метрів. Отож інтерес до літака є, і чималий.

А загалом, у такому саме захопленому тоні про роботу антоновців писали й десять, і двадцять, і тридцять років тому. Бо, що не машина, то сенсація свого часу, яка випереджає сучасну технічну думку. АН-12, АН-22 «Антей», АН-124 «Руслан», АН-225 «Мрія» наче несли на своїх крилах технічний прогрес — вище, вище!

Прикро, звичайно, усвідомлювати, що технічна пропозиція щодо створення літака АН-70 з'явилася ще 1979 року (!). Та й з «Бураном» на «спині» «Мрія» приголомшила Ле Бурже ще 1989 року. Куди вже там «Шаттлу»!

Але тут уже чи то планида наша така, чи то за характером занадто м'які... До речі, серед народу і тепер подейкують, що ні за копійку начебто віддали Росії АН-70 — гордість українського літакобудування.

На АНТК «Антонов» так не вважають. По-перше, те, що це «АН» вже само свідчить про належність унікальної розробки до України, а по-друге і, мабуть, це головне, нам самим за всього бажання проект серійного виробництва не потягти — немає грошей. Замовлення розміщуватимуть на київському «Авіанті» та самарському «Авіакорі». За домовленістю Росія має фінансувати проект на 80%. Мало того, залучаються кошти зацікавлених закордонних партнерів. Робота розгортається в межах договору про економічне співробітництво. Паралельно в Харкові та Самарі вироблятимуть новий пасажирський літак АН-140.

На урочистостях з нагоди ювілею, що відбувалися в столичному палаці «Україна», де зібрався цвіт авіаційної думки і авіавиробничики не лише України, а й близького до нас далекого зарубіжжя, наполегливо стверджувалася ідея тісного творчого та ділового співробітництва.

Що ж, втілена з розумом, вона сповна може принести плоди, й досить соковиті, в убогий кошик української економіки. На те й сподіваємося.

Ще торік, у грудні, заслухавши звіт Фонду держмайна за 1996—1997 роки, Верховна Рада заборонила продаж акцій великих і стратегічних підприємств держави до призначення голови ФДМ і з'ясування повноважень цього фонду.

Борис СОМАРІН, журналіст

«Сплавити» феросплавний за безцінь не вдалося

Своєю постановою Верховна Рада зупинила приватизацію Запорізького феросплавного заводу

Заборона тижня

Але Президент і виконувач обов'язків голови ФДМ В. Лановий вирішили проігнорувати це рішення парламенту і продати два пакети акцій (24% і 25%) ВАТ «Запорізький феросплавний завод». Це підприємство посідає друге місце в Європі з виробництва силікомарганцю і феросплавів. Щороку воно виробляє майже 2 мільйони тонн феросплавів. Левова частка — близько 50 відсотків — продукції запоріжців надходить до Росії. Постачають її також на ринки Туреччини, Німеччини, країн Східної Європи, Японії.

Сам факт приватизації підприємства після «відпрацювання» тих моментів, про які йшлося вище, заперечень не викликає. Але за яку ціну?

Отож 3 лютого 1998 року постановою № 63 Верховна Рада зупинила приватизацію цього стратегічного об'єкта. Рішення парламенту ставить під загрозу домовленості між Б. Єльциним і Л. Кучмою, адже під час зустрічей «без краваток» в обмін на підтримку Б. Єльциним Л. Кучми на президентських виборах, подейкують, що росіянам було обіцяно сприяння в акціонуванні металургійних підприємств України.

Любов ГАЙДАК, журналіст

І ми чогось варті

Одному з громадських академічних первістків нашої держави – Українській академії наук національного прогресу – виповнилося п'ять років

Дата тижня

На початку 90-х років радянська наука ще стояла на передових рубежах світу. Та вченому загалу дедалі важче ставало реалізовувати свої творчі задуми і наукові розробки. У держави не вистачало фінансів, вона жорстко контролювала науковий процес.

І ось з початком перебудови відкрилася можливість хоч і без підтримки держави, але й без її жорсткого нагляду взятися за формування недержавних наукових інституцій. В 1991 — 1993 роках було утворено кілька недержавних академій — технологічних, будівельних, авіаційних, інженерних тощо, які згуртували навколо себе науковців, винахідників, раціоналізаторів, творчу інтелігенцію.

З 1993 року, завершивши організаційний період, стала на ноги і Українська академія наук національного прогресу, яка об'єднала вчених незалежно від їх фаху — фізиків, медиків, аграріїв, фахівців з фізкультури і спорту, журналістики, літератури.

Це була свого роду реакція на неспроможність держави забезпечити розвиток творчого потенціалу загалу науковців. Основною метою академії став захист українського інтелекту, нашої державності.

Сьогодні у складі УАННП — відділення енергетики, медико-біологічних та гуманітарних наук, фізкультури і спорту. Досить успішно функціонують десять регіональних відділень. Як сказав президент УАННП, доктор технічних наук Олексій Оніпко, керівництво академії сміливо пішло на створення самостійних, не залежних від держави науково-дослідних закладів, промислових підприємств, видавництв і вищих навчальних закладів. Нині у складі академії 83 підрозділи.

З особливим піднесенням президент розповідає про останні конкретні розробки науковців. Скажімо, Інститутом електроніки та зв'язку розроблено унікальні системи передачі радіо- та телеінформації. Всього десятиватна система, змонтована на будинку Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі на Львівській площі у Києві, передає 24 телепрограми. Гальмівні колодки для електропоїздів, розроблені в Інституті високоміцного чавуну і комплексних модуляторів, служать в п'ятнадцять разів довше, ніж ті, які застосовують нині. Не нарадуються розробкою Інституту нафти геології та добувачі корисних копалин. Розроблена тут система підземного бачення та томографії дозволяє розгледіти все, що залягає на глибині до 1 кілометра і завбільшки від 20 сантиметрів. Та ще й у кольорі. Харківське відділення академії всіляко сприяло випуску неперевершеного у світі найсучаснішого танка. Чималі набутки медико-біологічного відділення академії, регіональних відділень у Тернополі, Івано-Франківську, Одесі, Полтаві.

Вітаючи колег з першим ювілеєм, академік НАН, голова правління товариства «Знання» В. Шинкарук підкреслив, що громадські академії наук, як і всі громадські організації, є базисом демократичної держави, базисом громадянського суспільства.

До речі, п'ятиріччя академії збіглося з 55-річчям її президента О. Оніпка.

«Я ПОВЕРНУ ВАМ УТРАЧЕНУ ВОЛЮ...»

– з такими словами звертався до своїх пацієнтів відомий лікар Олександр Довженко. На цьому тижні минуло три роки, як його не стало

Пам'ять тижня

Пити чи не пити — для багатьох з тих, хто п'є, ці слова звучать майже як «бути чи не бути». Терези, на шальках яких, з одного боку, проблеми зі здоров'ям, в сім'ї, на роботі, а з другого — здорове і повноцінне життя. Дуже багатьом з тих, хто вирішив «бути» і не пити, допоміг народний лікар СРСР, заслужений лікар України Олександр Романович Довженко.

Його метод фахівці називають методом стресопсихотерапії, в народі він відомий просто як «метод Довженка» або метод «кодування». Сам Олександр Романович у одному із своїх інтерв'ю так пояснював: «Код — це якесь міфічне слово. Алкоголік повинен вірити в таїнство. В природі дуже багато незбагненного, тим більше це стосується і таємниць нашого мозку. Я так називаю: «кодувати». Я закладаю код. Вогнище хвороби подавляється, і відразу після сеансу потяг до спиртного зникає. Чому багато хворих не визнає себе алкоголіками? Тому, що вони хворі люди. Це страшна хвороба. Нервові клітини мозку загальмовані, людина не розуміє свого стану. Проходить лікування, ще якийсь час, і людина неначе прокидається і вже іншими очима дивиться на світ...»

«Сьогодні я поверну вам утрачену волю, ви станете сильними людьми, здатними не лише протистояти потягу до алкоголю, а й багато чого домогтися у житті» — з такими словами Олександр Романович Довженко звертався до своїх пацієнтів і допомагав їм стати вільними від страшної хвороби. Його благородну справу продовжують учні.

Відомий лікар психотерапевт-нарколог Олександр Володимирович Довженко, племінник Олександра Романовича. Працював у провідних вітчизняних і зарубіжних клініках, керував Центром нетрадиційної медицини «Ваше здоров'я». Застосовував на практиці метод, розроблений Довженком, і допомагав багатьом людям, хворим на алкоголізм, наркоманію, тютюнопаління. На жаль, у квітні минулого року Олександра Володимировича Довженка не стало.

Відомий лікар психотерапевт-нарколог Тетяна Заурівна Гаглоєва. Пройшла навчання за методикою «кодування» в сім'ї лікарів Довженко і нині працює в центрі «Ваше здоров'я». «Олександра Романовича Довженка я вперше побачила в 1982 році, — згадує Т. Гаглоєва. —Величезний плюс метода — у нього практично немає протипоказань. Точніше, лише два: це психічне захворювання і повна глухота. Ніяких побічних наслідків. Одним словом, немає більш ефективного методу лікування наркологічних хворих, ніж метод Довженка. Ні в нашій країні, ні за кордоном».

На фото: Олександр Романович Довженко зі своїм племінником Олександром Володимировичем.

Степан КУЗЬМУК, журналіст

«Фехтування на листах»

Еквілібристика тижня

Що б ви не казали, а живемо ми з вами в якійсь дивній з точки зору права країні кривих дзеркал. То міністр інформації, як справжній суддя, розчерком пера закриває газету, то Президент, ні на хвильку не засумнівавшись, призначає на виборну посаду «свого чиновника». Що, волевиявлення народу? Та яка там воля, і кому вона потрібна — думка народу. Особливо в теперішньому ялтинському випадку. Бо коли треба буде, то на неї посилатимуться обов'язково.

У правовій еквілібристиці не відстає від Президента і Кабмін. Як захоче, то може припинити розгляд справи в суді. Зокрема арбітражному. Навіть не дивлячись на те, що все це може обернутися міжнародним скандалом. Не з могутніми США, Великобританією або Німеччиною, а з маленькою Латвією. Хоча країна є країна, незалежно від своїх розмірів, маленька вона чи велика. Міжурядові угоди треба виконувати. Це святе, це престиж держави, її реноме.

Ще у травні 1996 року латвійське підприємство «Агротехсервіс» подало позов до Вищого арбітражного суду України на Криворізький металургійний комбінат щодо зриву поставок металопрокату в Латвію згідно з договором про торговоекономічне співробітництво між двома країнами. Наші торгові партнери здійснили попередню оплату, поставивши в Україну мікроавтобуси «РАФ». для бюджетних організацій, а кошти від реалізації автомобілів пішли на рахунок Криворізького меткомбінату. Проте криворіжці металопрокат у Латвію так і не відправили.

Далі почався період «фехтування на листах» — бюрократичного листування-тяганини. Кабмін визнав претензію латвійців обгрунтованою. Погодився з цим і тодішній Мінпром України. Дніпропетровське обласне відділення НБУ у свою чергу підтвердило, що металургійний комбінат мав усі можливості відвантажити продукцію. На неправомірні дії керівництва комбінату вказували і Промінвестбанк, і НБУ, і Укрметал. Залишилося без відповіді звернення Кабміну Латвійської республіки до українського уряду і Президента. До «фехтування на листах» залучилися Укрметал, Держкомресурси, банки. Паперова хурделиця набирала обертів, а гроші знецінювалися. Врешті-решт криворіжці таки повернули латишам гроші ... знецінені інфляцією. А позов припинено до вирішення питання. Як подейкують, Кабміном.

А чи це правомірно? Мається на увазі тиск.

Михайло САЄНКО, фермер

Наболіло

Куди «поїхав» фонд,

або Пояснення на прикладі фермерських митарств, чому економічні реформи в Україні по вуха у бруді й ніяк не виберуться на тверду дорогу

МЕНІ 73 роки, виходець із селян. Пам'ятаю колективізацію. Потім війна, на яку пішов добровольцем. Був не раз поранений, переніс контузію. Повернувся з нагородами. Спочатку закінчив технікум, потім московську сільгоспакадемію. Все життя працював на керівних господарських посадах. А 1989 року став першим фермером на Дніпропетровщині й заснував незабаром фермерську асоціацію в області.

Отож моє життя — мов селянський літопис радянської епохи, яка логічно перейшла в посткомуністичний період. Дозволю собі заявити, що спокійніше й виваженіше сприймаю усе, що тепер у нас коїться, ніж значно молодші мої товариші й однодумці. Досвід пережитого дається взнаки. Залишаюся на всі сто відсотків переконаним, що зворотного шляху немає і ринкові реформи потрібні над усе, я водночас усвідомлюю, що за помахом чарівної палички манною небесною жадане не впаде нам до ніг. Труднощі, ускладнення й сутички неминучі.

Але не такі, як насправді чиняться — ось у чому річ. Тому одразу і хочу сказати те, задля чого починаю цю розмову. Помилково в Україні нині склалася думка, наче всі наші біди і невдачі, тупцювання на місці і повторні явища та страхіття — від політичних пристрастей і протиборства на всіх рівнях. Якщо це так, то лише частково. Суспільство ніколи не зможе стабілізуватися без поступового узгодження різних точок зору і позицій. А ось що в Україні насправді правлять бал не щирі і порядні реформатори, справою честі для яких мали б бути інтереси державотворення і благополуччя народу, а корисливі і корумповані пристосуванці та прилипали всіх мастей, для котрих головне не ловити гав, поки «ярмарок» — так оце, на жаль, і є сумна наша реальність. Це головна причина нашого катастрофічного занепаду і масового зубожіння, безплідності реформ та паралічу економіки.

Мене особисто гнітять і обурюють корумповані безчинства в навколофермерському середовищі. Чи треба нагадувати, що фермерство задумане для становлення приватного сектора в сільськогосподарському товаровиробництві? Я не сумніваюся, що цю свою місію воно виконувало б (уже давно) переконливо, якби не гальмувалося ще й «внутрішніми» зловживаннями. Зокрема тих, хто в останні роки очолював виконавчу дирекцію Державного фонду підтримки селянських (фермерських) господарств. Фонд займався не тим, чим мав би займатися. Не інтереси фермерів хвилювали його над усе.

Підписана ще в січні 1993 року постанова уряду однозначно визначає мету фонду: в період виникнення і становлення фермерських осередків частково відшкодувати їхні стартові витрати. Зокрема, до 30 відсотків вартості будівництва тваринницьких приміщень та інших суто господарських споруд, до 15 відсотків витрат на купівлю першого трактора, комбайна або першого вантажного автомобіля. Погодьтеся, що рішення розумне. І прийнятне та заохочувальне для фермерів. Для цього з року в рік і виділяли гроші з бюджету. Як не сутужно було, а держава знаходила їх, скільки могла.

Та цієї допомоги перші приватні власники-господарі на селі так і не діждалися. Скільки не нарікали вони, що держава кинула їх напризволяще, все марно. Навряд чи вдасться відшукати сьогодні бодай один приклад обумовленої відшкодувальної діяльності фонду. Такого просто не відбувалося.

НАСПРАВДІ державний фонд підтримки фермерів захопився винятково завуальованим кредитуванням сільських господарів. Перетворився на хитрого лихваря-позичайла, який під проценти роздавав бюджетні кошти, наче свої власні. Дарма, що чинне законодавство таку практику дозволяє лише банками. Коли на меті не фінансова допомога сільським дядькам, а одержання для себе навару, то, певно, для когось закони просто не писані. Хіба це для нас новина, хіба це в нас поодинокі випадки, коли задумується одне, а на ділі виходить зовсім інше. Саме з корисливих міркувань тих, кому доручено державну справу.

І що глибше в ліс, то більше дров. Знову ж таки бюджетними і нагромадженими від незаконної кредитної діяльності коштами державний фонд розпоряджався, щоб засновувати всілякі комерційні структури. Хай би вони якось прислужилися фермерам, то було б ще зрозуміло, а насправді лише туди-сюди перекидала гроші. Створили їх, не важко здогадатися, задля бізнесу обмеженого кола керівників та розпорядників фонду, а не для підтримки бізнесу фермерів на місцях.

Навпаки, на шкоду фермерам, бо в лихварів-прилипал апетити росли. ***Ви не можете навіть собі уявити, як паплюжили і перевертали з ніг на голову саму ідею існування фонду! Тільки вдумайтеся: якщо 1996 року державний бюджет виділяв фонду кошти і на погашення тих процентів, які фермери були винні банкам, а 1997 року вже тільки на погашення цих кредитних процентів (держава, отже, йшла на своєрідне дотування становлення приватного сектора), то фонд тим часом за власні «позички» вимагав від фермерів ще й додаткових «добровільних внесків». У розмірі 50 відсотків (!) від позичених сум. Отже, останню сорочку знімав.*** Фермерським господарствам пропонували укладати два договори. Перший — ніби про фінансову допомогу, яку обов'язково треба повернути, та ще й під заставу майна. Другий — про залучення доходів фермерських господарств до коштів фонду. Без другого не підписували перший. А це означає, що на витрати власного виробництва «добровільні внески» фермери зарахувати не могли. Отож у підсумку фактично сплачували рідному фонду за «допомогу» навіть більші проценти, ніж комерційним банкам.

Найдивовижніше, що Державний фонд підтримки фермерів став, по суті, фондом «утримки» від держави і фермерів, а за наших реалій довго не можна було знайти «управи» на виконавчу дирекцію. Ревізії, які проводили за наполяганням Асоціації фермерів України, закінчувалися тим, що ініціаторам, передусім віце-президенту асоціації Михайлові Бабіну, відкрито погрожували вкоротити віку. Тільки недавно, вже в січні цього року, майже силоміць вдалося нарешті змінити виконавчу дирекцію фонду.

СИЛОМІЦЬ, бо відповідне рішення було прийнято ще торік, у грудні, на фермерському з'їзді. А залякування невідь-ким ініціаторів «повалення неправедних порядків», в тому числі і мене, 73-літнього, сягнуло апогею. Анонімними телефонними дзвінками нахваляються «провчити», якщо, мовляв, не заспокоюся. Як не образливо, проте й наша фермерська газета «Наш час» намагається скомпрометувати мене, почесного голову АФУ, а тепер ще й заступника голови правління фонду підтримки фермерського руху. Чи не тому, що й далі буду неодмінно наполягати на зовсім інших правилах гри? Воно й не дивно: газета більше захоплюється політикою, ніж ділом, і я її за це критикую. ***А фонд встиг по вертикалі, зверху донизу, в Києві та областях, утворити такий щільний і громіздкий апарат чиновників—«однополчан», що з трьох мільйонів гривень, виділених державою на нинішній, 1998 рік — знову ж таки на погашення фермерських процентів за взяті кредити — майже половину буде витрачено, одначе, на утримання «службовців» фонду і видання газети.*** Це ще одна наша біда: плодимо незчисленну бюрократично-чиновницьку рать. Хоч знаємо, що добра від неї марно чекати.

Скільки не домагалися ми, приміром, щоб фонд взявся за створення в областях фермерських машинно-тракторних станцій — як горохом об стінку. Є й цілком реальні проекти участі фонду в дотуванні фермерських господарств, здійсненні окремих регіональних програм виробництва тієї чи іншої продукції або будівництва кооперативних переробних підприємств. Але це коли бюджетні кошти, а також енергію, винахідливість та бажання справді спрямувати на жадані ринково-економічні перетворення, а не на «підтримку» тих, хто ладен лише наживатися. З Державним фондом підтримки фермерів так і сталося. Але я написав про все це тому, що конкретні «викрутаси», на превеликий жаль, у нас не виняток. І поки не пізно, потрібно робити рішучі висновки.

Новомосковський район Дніпропетровської області.

Любов ТАРАН, журналіст

Є прибуток – будуть і дивіденди

Вітчизняний стиль

БАГАТО хто з нас, особливо в таких великих містах, як Київ, Харків і Дніпропетровськ, чи не щодня користується продукцією відкритого акціонерного товариства «Пластмас—Прилуки» і навіть не здогадується про це. А річ у тому, що верхня частина східців ескалаторів, так звана «гребінка», зроблена на прилуцькому підприємстві.

У 1995 році, на світанку перебудовчих процесів, завод «Пластмас» випускав понад 250 найменувань продукції. А число працюючих сягнуло до півтори тисячі осіб. Певно, що загальне погіршення економічної ситуації в колишньому Союзі не обминуло і Прилуки, зокрема колектив пластмасовиків. Особливо це відчутно позначилося на фінансових справах заводу. Відразу доволі гостро нагадала про себе нестача обігових коштів, майже вдвічі довелося скоротити число працівників.

Та навіть за такої скрутної ситуації тут не забували про день завтрашній. Запроваджували прогресивні технології, освоювали нові види продукції. Причому такої, яка має попит і може конкурувати на сучасних ринках. Суттєво вплинуло на економічний розвиток підприємств налагодження виробництва полівінілхлоридних пластикатів.

Тоді ж, 1993 року, на заводі почалися приватизаційні процеси і невдовзі він став відкритим акціонерним товариством «Пластмас—Прилуки», де майже 40 відсотків акцій належить трудовому колективу.

— Саме завдяки успішній приватизації завод одержав добрі перспективи для свого подальшого розвитку, — каже голова правління і генеральний директор акціонерного товариства «Пластмас—Прилуки» Віктор Горбаченко.

— Тепер завод має нового господаря — ЗАТ «Українська індустріальна група», яке придбало контрольний пакет акцій. Саме це товариство вклало понад мільйон американських доларів у технічне переоснащення виробництва. Спільно з німецькими фахівцями здійснили структурну перебудову заводу, дещо переглянули його спеціалізацію. І вже з 1994 року підприємство постійно нарощує обсяги виробництва.

Цехи «Пластмас—Прилуки» в основному переробляють пластичну масу. Нині завод пропонує споживачам кабельний та взуттєвий пластисилікат, плівку і мішки, тару й труби з поліетилену, гальмівні колодки для міського електротранспорту та інші товари. А також виконує замовлення для метрополітенів. До речі, понад 80 відсотків своєї продукції прилуцькі пластмасовики збувають вітчизняним замовникам, решту —відправляють за кордон. За основними видами асортименту підприємство має провідні позиції на українському ринку. Так, майже половина пластикатів, які використовують в Україні для виробництва кабелів і взуття, сьогодні прилуцькі за «походженням». А частка таких виробів, як гальмівні колодки для міського електротранспорту чи гребінки для ескалаторів у метрополітенах, з маркою «Пластмасу...» сягнула нині на вітчизняному ринку до 85 відсотків. Причому ціни на місцеву продукцію на кілька порядків нижчі, ніж загалом у країні.

— Як результат реструктуризації підприємства, — продовжує Віктор Горбаченко, — на базі основних і допоміжних цехів з'явилося одинадцять дочірніх підприємств. Чотири з них випускають готову предукцію. Ми практично завершили створення ділерської мережі, розв'язали проблеми як із фінансуванням виробництва, так і постачанням імпортної сировини.

Протягом останніх років усі гроші, зароблені заводом, акціонери вкладали для подальшого виробництва. А вже з цього року частина прибутку буде спрямована для виплати дивідендів акціонерам.

Прилуцький завод пластмас починає відлік своєї історії з 1931 року. Тоді це була електроштампувальна фабрика, де випускали вимикачі, чорнильниці, шашки, доміно, різні статуетки... Одне слово, як і господарські речі, так і те, чим розважався пролетаріат у міських дворах теплими вечорами після робочої зміни. Можливо, це і нашттовхнуло вождя «всіх часів і всіх народів» похвалитися тим, що «жити стало ліпше, жити стало веселіше».

Сьогодні прилуцькі пластмасовики не люблять хвалитися тим, що їм вдалося зробити. Бо розуміють: то лише початок. Як, зрештою, добре засвоїли й інше: буде без збоїв працювати підприємство — буде впевненіше почувати себе кожен акціонер, кожен робітник.

А коли вчасно отримуєш зарплату, та ще й дивіденди наприкінці року «набігають» — то можна інколи й посміхнутися.

Туман в інформаційному просторі

БЕЗАПЕЛЯЦІЙНИЙ і безпрецедентний за своїм змістом наказ міністра інформації № 7 від 28 січня 1998 року, згідно з яким «свідоцтво про реєстрацію друкованого засобу масової інформації (серія КВ № 672), видане Державним комітетом України у справах видавництв, поліграфії і книгорозповсюдження 2 червня 1994 року, визнається недійсним», навряд чи можна розцінювати як власну ініціативу глави інформаційного відомства. Про це — окремі заяви народних депутатів.

Цілком можливо, з паном міністром Зіновієм Куликом було проведено тривалу «виховну» роботу. Уявімо собі, що вирішувалася дилема: врятування інформаційного простору від «Правды Украины» або міністерський портфель на стіл! Подальші події нашим читачам уже добре відомі.

Можливо, до рішучих дій міністра інформації підштовхнув той факт, що на засіданні Кабінету міністрів на пропозицію самого прем'єра Валерія Пустовойтенка «за безвідповідальне ставлення до виконання службових обов'язків, невиконання завдань, що випливають з указу Президента від 21 червня 1997 року № 663 «Про невідкладні заходи з упорядкування системи проведення державної інформаційної політики і вдосконалення державної системи регулювання інформаційних відносин», і низький стан виконавчої дисципліни» було винесено догану міністру інформації Зіновію Кулику.

Здавалося б, за що Прем'єр-міністр, котрий іде перший у списку Народно-демократичної партії, привселюдно «ставить на місце» свого однодумця й товариша по партії. Адже багато хто міг би подумати, що між членами НДП пробігла чорна кішка, і ця партія поступово перетворюється з моноліту під вивіскою «Наш дім — президент» на зборище чиновників з власними меркантильними інтересами (така підозра небезпідставна, якщо подивитися на методику формування партійної інфраструктури). Та й сам Зіновій Кулик навряд чи дав Президентові і прем'єру привід засумніватися у своїй послідовності щодо виконання президентського указу. Все-таки, різкі зміни, що відбулися на державному телебаченні та в пропрезидентських мас-медіа, кажуть самі за себе: випуски «Українських телевізійних новин», особливо після появи в кріслі віце-президента Національної телекомпанії прес-секретаря Народно-демократичної партії Вадима Долганова, перетворилися на кувалду для ударів по опозиції. На повну потужність запрацювала схема тиражування компромату на неугодних виконавчій владі політиків. «Пікантна інформація» друкується спочатку в пресі, а потім уже, з посиланням на газету, озвучується національним телебаченням і радіо.

Проте влада не змогла домогтися головного — вона не отримала цілковитого контролю над інформаційним простором. Насправді з'ясувалося, що спроби встановлення інформаційного диктату не сумісні з моральними устоями і сотень окремо взятих журналістів, і цілих редакцій.

Щоб терміново виправити становище на свою користь, потрібні були радикальні дії. Тут влада не знайшла нового методу боротьби з опонентами, окрім як закрити газету («Правду Украины») і заарештувати розрахункові рахунки («Политики»).

Вона, схоже, вирішила не обмежуватися тимчасовою (адже парламент своєю постановою де-юре засудив дії влади і зобов'язав відновити вихід незаконно репресованої «Правды Украины». З боку виконавчої влади робляться спроби встановити контроль над інформаційним простором. Буквально днями указом Президента України Леоніда Кучми запроваджено нову посаду заступника секретаря Ради національної безпеки та оборони, безпосередньою функцією якого буде відстеження ситуації в інформаційному просторі України (недарма колись журналіст Володимир Скачко писав, що РНБОУ насправді не хвилюють жодні проблеми національної безпеки і що цій структурі потрібен лише цілковитий контроль над усіма потоками інформації винятково політичного характеру).

Боротьба властей з опозиційними виданнями для інформаційного простору України не новина. Пригадується, ще на початку 1997 року було оприлюднено список видань, що підлягають глибокій і детальній перевірці із залученням чиновників Головного контрольно-ревізійного управління Міністерства фінансів України. Хоча за законом ГоловКРУ має право перевіряти тільки бюджетні організації. «Хрещеним батьком» цих перевірок став тодішній перший віце-прем'єр Василь Дурдинець. Саме він видав розпорядження № 63-рс про створення комісії з питань вивчення ситуації в інформаційному просторі України, призначивши її керівником Зіновія Кулика.

Кого і як збиралася перевіряти комісія — найбільш наочно ілюструє масована перевірка «Правды Украины» та інших опозиційних видань. Але чому така компетентна комісія, створена за розпорядженням нинішнього «шефа» Національного бюро розслідувань, не змогла за рік ґрунтовно перевірити мас-медіа, створені за участі іноземного капіталу? Може, члени комісії на чолі з міністром інформації Зіновієм Куликом сном-духом не знали, що в інформаційному просторі України свої правила гри вже давно диктують іноземці. Тільки у вигляді рекламних надходжень держава щороку втрачає більш як 20 мільйонів гривень.

Чому б комісії не розібратися з цим?

Михайло БОРИСОВ,
політолог.

Згода вам та інформація

Фотосюжет на тему: дружба ГРТ з паном Горбуліним.

На знімку: зав. корпункту ГРТ в Україні Наталя Кондратюк і секретар Радбезу України Володимир Горбулін.

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні *)

(в млн. гривень)

	на 1 січня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 26 січня 1998 року Загальна сума заборгован.	на 1 лютого 1998 року Загальна сума заборгован.
Всього по Україні	4907,8	5228,5	5156,3
в тому числі			
— по бюджетних організаціях	716,8	801,7	783,4
— по небюджетних організаціях	4191,0	4426,8	4372,9
По всіх підприємствах і організаціях по строках:			
— до місяця	416,1	495,5	475,0
— від 1-го до 2-х місяців	429,7	535,4	472,1
— від 2-х до 3-х місяців	507,4	541,1	538,3
— понад 3 місяці	3554,6	3656,5	3670,9

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ПО УКРАЇНІ

за станом на 1 лютого 1998 року
Форма № 749.02
Всі організації й установи

(тис. грн.)

	Загальна кількість випадків	Загальна сума заборгованості	Прострочена заборгованість у заробітній платі з причин: відсутність коштів на коррахунках банку		відсутність коштів на рахун. підприємств, установ, організацій		відсутність готівки в банках у зв'язку з несвоєчасним завезенням з вини рег. управ. НБУ		інші причини	
			кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума
Вінницька	11333	151939.7	0	0.0	11333	151939.7	0	0.0	0	0.0
Волинська	12102	111884.2	0	0.0	12091	111836.4	0	0.0	11	47.8
Дніпропетровська	8749	539424.9	0	0.0	8732	539399.4	0	0.0	17	25.4
Донецька	14967	765467.8	0	0.0	14921	765436.4	0	0.0	46	31.4
Житомирська	10736	133331.6	0	0.0	10736	133331.6	0	0.0	0	0.0
Закарпатська	1726	41756.6	0	0.0	1726	41756.6	0	0.0	0	0.0
Запорізька	5497	213515.4	0	0.0	5110	213199.6	0	0.0	387	315.8
Івано-Франківська	2004	111312.2	0	0.0	2004	111312.2	0	0.0	0	0.0
Київська	3378	186736.7	0	0.0	3320	186519.6	0	0.0	58	217.1
Кіровоградська	9064	147079.4	0	0.0	9054	147055.1	0	0.0	10	24.3
Республіка Крим	2549	194018.6	0	0.0	2485	193116.8	0	0.0	64	901.7
Луганська	8158	476568.4	0	0.0	8041	476141.1	0	0.0	117	427.3
Львівська	15646	223578.4	0	0.0	14849	223135.0	0	0.0	797	443.4
Миколаївська	3072	135101.0	0	0.0	2959	134913.5	0	0.0	113	187.5
Одеська	5896	154297.6	0	0.0	5610	153947.5	0	0.0	286	350.1
Полтавська	2668	160696.6	0	0.0	2668	160696.6	0	0.0	0	0.0
Рівненська	10179	120170.3	0	0.0	10179	120170.3	0	0.0	0	0.0
Сумська	1388	146307.8	0	0.0	1388	146307.8	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	1953	112796.0	0	0.0	1951	112794.5	0	0.0	2	1.4
Харківська	11974	278927.6	0	0.0	11740	276292.3	0	0.0	234	635.3
Херсонська	6534	127153.1	0	0.0	6396	127009.8	0	0.0	138	143.3
Хмельницька	11489	150947.4	0	0.0	11482	150938.4	0	0.0	7	9.0
Черкаська	3308	134142.4	0	0.0	3250	134004.8	0	0.0	58	137.6
Чернігівська	16293	132490.1	0	0.0	16293	132490.1	0	0.0	0	0.0
Чернівецька	8092	73597.4	0	0.0	7946	73329.9	0	0.0	146	267.5
Київ	7593	130704.2	0	17.0	5781	124847.0	0	0.0	1804	5840.3
Оперу НБУ	20	2364.5	0	0.0	20	2364.5	0	0.0	0	0.0
УСЬОГО	196368	5156309.9	0	17.0	192065	5146286.5	0	0.0	4295	10006.4

*) без урахування виплат зарплати з виручки, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

ЛЮТИЙ

Календар

9.2 1918 — підписано Брестський мир. Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина і Болгарія визнали Україну самостійною державою.

9.2 1648 — Богдан Хмельницький обраний гетьманом Війська Запорозького.

10.2 1900 — в Наддніпрянській Україні засновано першу політичну партію — Революційну Українську Партію (РУП). Ініціатор Микола Міхновський.

16.2 1918 — проголошено самостійність Кубані, населення якої прагнуло возз'єднання з Україною.

12.2 1918 — Мала Рада УНР прийняла Володимирів тризуб як великий і малий герб Української держави (19. 2 1992-го Верховна Рада затвердила малий герб України — тризуб).

15.2 1918 — затверджено закон ЗУНР про державний статус української мови.

17.2 1908 — народився талановитий поет Олекса Влизько.

19.2 1954 — на прохання Росії Верховна Рада СРСР передала Кримську область до складу України.

20.2 1905 — народився видатний прозаїк Улас Самчук — автор трилогії «Волинь».

25.2 1871 — народилася Леся Українка.

27.2 1494 — Києву надано статус самоврядування — магдебурзьке право.

лютий 1933 — апогей масового голоду в Україні (загинули майже 9 млн. чоловік), організованого московськими більшовиками.

Національна академія наук України, відділення хімії Національної академії наук, Інститут органічної хімії НАНУ з глибоким сумом сповіщають, що 3 лютого 1998 року на 59-му році життя передчасно помер видатний вчений у галузі органічної та елементоорганічної хімії, директор Інституту органічної хімії, академік Національної академії наук України, професор, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки

МАРКОВСЬКИЙ Леонід Миколайович,

та висловлюють глибокі і щирі співчуття рідним і близьким покійного.

Не допустити трагедію всього людства

Виступ Бориса Олійника на сесії Верховної Ради України 5 лютого 1998 року

Кілька місяців тому в цій самій залі я намагався привернути увагу високодостойного товариства щодо подій довкола Іраку. Говорив, що «гуманісти» з Пентагона не зупиняться ні перед чим і ні перед ким, аби здійснити свій задум. Навіть пропонував учинити заяву Верховної Ради, закликавши багдадський режим і США цивілізовано, політичним шляхом розв'язати цей зловісний вузол. Адже то не конфлікт між ООН та Іраком, як твердять США і українське радіо, а конфронтація між Вашингтоном та Багдадом.

На жаль, мій голос прозвучав, як пісня одинокого пастуха в преріях нашої демократії.

Нині, коли з години на годину, як обіцяють «гуманісти», вони ладні завдати тяжкого удару по Багдаду, коли вже лунають натяки щодо нуклеарної зброї, хотілося б знати, яких заходів уживають наші владні структури, аби відвернути загрозу тотального удару під «гуманним» приводом — покарати Саддама Хусейна?

Та не Хусейн їм потрібен — цю проблему вони б вирішили за кілька годин. Ні, вони хочуть довести, хто нині править світом.

Шановні колеги! Ми маємо справу з наддержавою, яка, користуючись безкарністю, пустилася берега. І якщо ми з боягузливою загумінковою психологією хочемо пересидіти в кущах, то це недостойна суверенної держави позиція.

Вони не зупиняться ні перед чим, щоб випробувати нові системи зброї. Як правило, ці «гуманісти» звикли відпрацьовувати експеримент на живому матеріалі. А й справді — якщо в палацах Хусейна дійсно міститься біологічна чи хімічна зброя, то що станеться, коли вона буде розсіяна після «особливо тяжкого удару»?

Я закликаю всі структури влади, а Верховну Раду — найперше, долучити свій голос до заклику світового співтовариства — зробити все, щоб не допустити військового конфлікту, який може перерости в трагедію всього людства.

Заява Верховної Ради України

Верховна Рада України висловлює глибоку занепокоєність загостренням кризи в Перській затоці, що може призвести не лише до тяжких людських жертв, зруйнування колиски найдревнішої культури, до порушення одного з основних принципів міжнародного права — принципу мирного врегулювання спорів, а й до непоправної глобальної катастрофи.

Парламентарії України, послідовно і принципово виступаючи за цивілізоване, мирне врегулювання будь-яких найгостріших проблем, сподіваються, що керівництво США та Іраку не доведуть конфлікт до кровопролиття.

Верховна Рада України закликає Раду Безпеки Організації Об'єднаних Націй, усе світове співтовариство вивести цю проблему на мирні рейки в інтересах міжнародної стабільності та безпеки.

Верховна Рада України.

м. Київ.
6 лютого 1998 року.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

ЛАСКАВО ПРОСИМО, АБО СТОРОННІМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО

(Початок на 1-й стор.).

Російські ЗМІ на весь голос кричать про свою безумовно ключову заслугу в розв'язанні кризи. Правда, сумнівно, що в іракській історії можна поставити крапку. Подумки повертаючись до попередньої кризи, котра, розрядившись, набула ще загрозливіших форм, якось не віриться, що Хусейн, немов покірна овечка, виконає всі вимоги. Тоді коротку дипломатичну перемогу святкував міністр закордонних справ Росії Євген Примаков. Нині — більш круто: дипломатичний штурвал узяв у свої руки безпосередньо Борис Єльцин.

Кілька днів тому президент Росії заявив, що дії США підштовхують світ до третьої світової війни, оскільки Вашингтон начебто збирається завдати по Іраку ядерний удар. Таким чином російський лідер, м'яко кажучи, перевернув усе з ніг на голову. Розмови про світову війну у зв'язку із ситуацією в Іраку точилися давно. Але... можлива ядерна загроза у відповідь на американський «урок» йшла саме від Багдада. Наявність у Хусейна такої зброї хоча й не доведено, але й ніким і не відкинуто. Після заяви Єльцина на деякий час повисла недобра пауза. І багато хто злякався, коли б то Ірак справді не став причиною серйозної катастрофи. Однак за старим варіантом — часів холодної війни, коли стосунки з'ясовують Москва і Вашингтон. Але галас, що здійнявся у зв'язку зі звинуваченнями президента Росії, швидко стих. Як завжди, знайшли стрілочників — журналістів, котрі все перебрехали. Росія поки що спочиває на лаврах. А що ж США?

Реакція Білого дому була на диво зваженою і спокійною. Можливо, Вашингтон, що скрізь суне свого носа, залишає таке право і за Москвою. Так, адміністрація США не згодна з припущеннями про те, що можливі силові дії щодо Іраку здатні призвести до виникнення нової світової війни.

Але, як заявив офіційний представник Білого дому Майкл Маккеррі, у районі Перської затоки просто немає таких сил, котрі в змозі призвести до «світової пожежі». Це в жодному разі не є і намірами США. «Але ми визнаємо, — сказав Маккеррі, — що Саддам Хусейн не виявляє готовності виконувати свої зобов'язання. Це змушує поміркувати над тим, які додаткові засоби необхідні. І цей процес підштовхнув деякі уряди до рішучих заходів для мирного розв'язання проблеми. Це не так уже й погано».

Важко припустити, як розвиватимуться події далі. Але Саддам Хусейн напевно ще в змозі підкинути дровець у вогнище. Майстерність у кишеню не сховаєш.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Вінні не винна?

КОЛИШНІЙ дружині президента ПАР Нельсона Мандели Вінні Манделі-Мадікізелі не звикати до судових процесів. Очевидно, вона ввійде в історію країни як жінка, котрій найчастіше доводилося чути звинувачення на свою адресу і майже завжди залишатися непокараною.

Хоча щодо відсутності покарання, то це відносно. Так, коли 1996 року її, тоді заступника міністра культури, звинуватили в розтринькуванні державних коштів (близько 60 тисяч доларів), це коштувало Вінні Манделі посади. Їй також довелося змиритися з тим, що відібрали два персональні автомобілі, сотовий телефон. А ще... з розлученням. Бо після скандалу та численних пліток щодо подружньої невірності Вінні Нельсон Мандела оголосив про своє бажання знову стати холостяком. «Їхнє сімейне життя було сповнене стресів і труднощів, які могли б спричинити розлучення і набагато раніше, — писала тоді преса. — У надзвичайно складній ситуації вони намагалися уникнути розриву. І, можливо, їм би це вдалося, якби Вінні Мандела поводилася трохи скромніше».

Та попри всі ці «прикрощі» колишня перша леді досить швидко знову опинилася на плаву. Вона написала кілька книг про своє подружнє життя з Нельсоном Манделою, у будинку, де вони колись жили разом, влаштувала музей (він, до речі, має велику популярність у туристів). Одне слово, Вінні хоча і втратила посаду в кабінеті міністрів та місце в серці Нельсона Мандели, але добре заробила на своєму колишньому подружньому житті. Та найцікавіше, що навіть після звинувачень у зловживанні службовим становищем їй вдалося залишитися у великій політиці. Мало того, вона досі в керівному ешелоні правлячого в ПАР Африканського національного конгресу (АНК).

І ось начебто новий скандал. Бо насправді ця історія має глибоке коріння. Ще на початку 90-х років Вінні Манделу притягнули до суду, звинувативши її у причетності до викрадень та вбивств підлітків. Тоді дружину Мандели, котрий перебував на той час у в'язниці, засудили до шести років позбавлення волі. Цей вирок пізніше замінили штрафом. Отже, Вінні Манделі все-таки вдалося уникнути в'язниці. Але нещодавно спливли нові факти. І нині вже екс-дружина знову змушена давати свідчення. Щоправда, не перед судом, а перед Комісією істини та примирення (якщо комісія вирішить, що Вінні таки винна, то справу передадуть до суду).

Перед комісією виступили колишні поліцейські, які під час апартеїду прослуховували телефони Вінні. Вони, зокрема, поставили під сумнів алібі цієї жінки, котра запевняла: під час убивства вона була в іншому куточку країни. Окрім того, агенти поліції знову підтвердили, що Вінні зраджувала свого чоловіка. За словами поліцейських, генеральний прокурор під час слухання справи на початку 90-х знехтував цю інформацію, бо дружину популярного в народі політика вважали «людиною недоторканною». І «білий» уряд не наважився засадити Вінні до в'язниці, побоюючись небажаних політичних наслідків — хвиль протесту серед чорного населення. Але безпосереднього виконавця вбивств Джеррі Річардсона, який ще тоді заявляв, що отримав пістолет з рук Вінні, засудили до двох довічних ув'язнень.

Комісія також знову повернулася до розгляду діяльності так званого Об'єднаного футбольного клубу Мандели, створеного за часів апартеїду фактично для охорони Вінні. Є підстави вважати, що насправді в клубі тренувалися головорізи. Вони виконували смертні вироки Вінні Мандели щодо активістів Африканського національного конгресу, аби розчистити їй шлях до влади.

Чи вдасться Вінні знову вийти сухою з води? Це парадоксально, але таке може статися знову. Попри все екс-дружина президента досі має неабияку популярність, особливо серед жінок, котрі вперто запевняють: Вінні не винна.

За матеріалами зарубіжної преси.

На знімку: 1991 рік. Тоді Вінні Манделі все-таки вдалося уникнути ув'язнення.

Справедливість по-єгипетському

Єгипетська Феміда — попри те, що сама жінка — переважно стає на бік місцевих мужчин. Недавно одна з єгиптянок звернулася до суду, бо колишній чоловік перестав платити їй аліменти. Він заявив, що має на це поважну причину: колишня дружина сама винна в розлученні, адже перестала стежити за собою, розповніла і «змусила» чоловіка вступити у зв'язок зі стрункою секретаркою. І, найдивніше, суд визнав правоту... чоловіка.

Цікаво, що єгипетські жінки, яких б'ють чоловіки, також не завжди можуть розраховувати на захист від суддів. Уже не раз відмовляли у розлученні представницям слабкої статі, які терпіли знущання з себе понад п'ять років. Мотивація проста: якщо жінка терпіла стільки часу, то має сили терпіти все життя. Звертайтеся до суду раніше, чарівні єгиптянки!

У світі існує єдиний музей собак. Його організувало 1982 року в Берліні подружжя Ласке, яке успішно розводить чотириногих породи чау-чау. В експозиції площею сто квадратних метрів представлено буквально все, що має стосунок до «друга людини».

На знімку: Герхард Ласке показує свої улюблені експонати.

Тампере утримує музей Леніна

Понад 15 тисяч осіб відвідали музей Леніна у фінському місті Тампере в 1997 році

Єдиному, що залишився в світі, музею В. І. Леніна у фінському місті Тампере не бракує відвідувачів. Принаймні, так вважає його адміністрація, що оприлюднила підсумки відвідуваності музею торік. Сюди за 1997-й прийшло понад 15 тисяч осіб. Це більше, ніж будь-якого іншого року відтоді, як розпався СРСР.

Найбільшу зацікавленість музеєм продемонстрували фіни: 10 тисяч осіб. А от на друге місце вийшли американці, за ними — росіяни, німці та англійці. Втім, для того, щоб ознайомитися з головними експонатами, тепер можна в Тампере й не приїздити. У глобальній мережі Інтернет широко подано і зображення Ульянова-Леніна в різні роки життя, і етапи його діяльності, розповідає кореспондент ІТАР—ТАКС.

Розмови про закриття музею, що побутували якийсь час у Фінляндії, давно припинилися. Як каже хранитель музею Аймо Мінккінен, музей просто став спеціалізованою установою, що допомагає у вивченні історії. А позаяк виручка від продажу квитків покриває лише десяту частину витрат, міністерство освіти Фінляндії взяло на себе оплату праці половини його співробітників, а місто Тампере — утримання приміщень.

Олександр БУЗЬКИЙ, журналіст; Олександр КРЕМКО, журналіст (фото)

У флоту надійні тили і шефи

«Миколаїв» — таку назву мають два кораблі Військово-Морських сил України. Один — сторожовик, що входить до складу Севастопольського морського прикордонного з'єднання, і великий фрегат. І не дивно, що миколаївці взяли шефство над моряками цих кораблів. Недавно в гості до них у Севастополь завітали миколаївський міський голова Олександр Бердников і матері двох матросів, які служать на сторожовику,— Стаса Якобчука та Ігоря Зарічного. До речі, Надія Іванівна Якобчук зустрічалася із сином у свій день народження. І найкращим подарунком для неї була розповідь Стаса та його товаришів про службу без «дідівщини» та інших армійських жахів. Гостей навіть почастували флотським обідом.

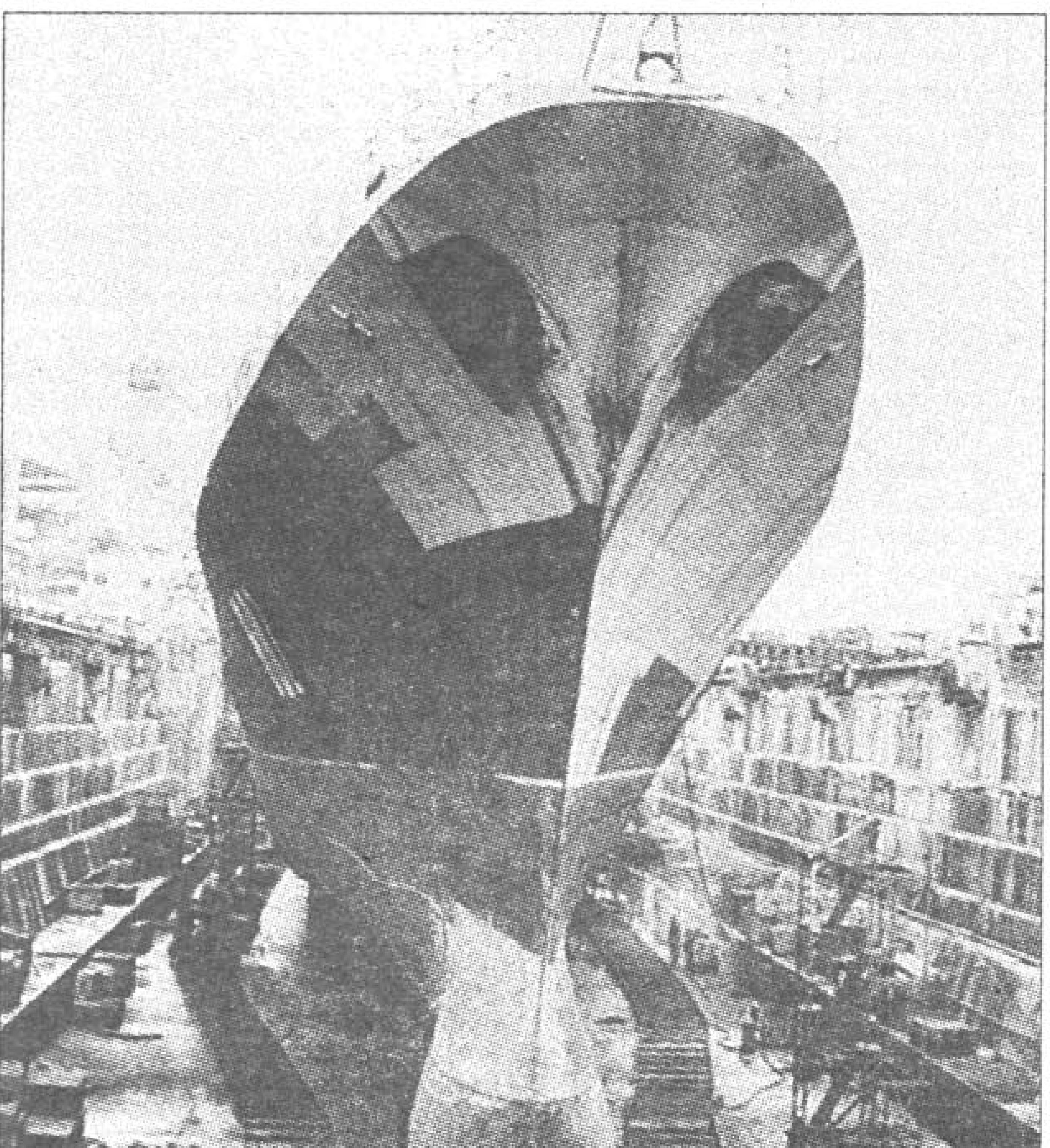
Олександр Бердников передав команді сторожовика подарунки від підприємств міста і домовився з командуванням про те, щоб екіпаж «Миколаєва» з 29 чоловік комплектувався винятково хлопцями з міста над Бугом та Інгулом.

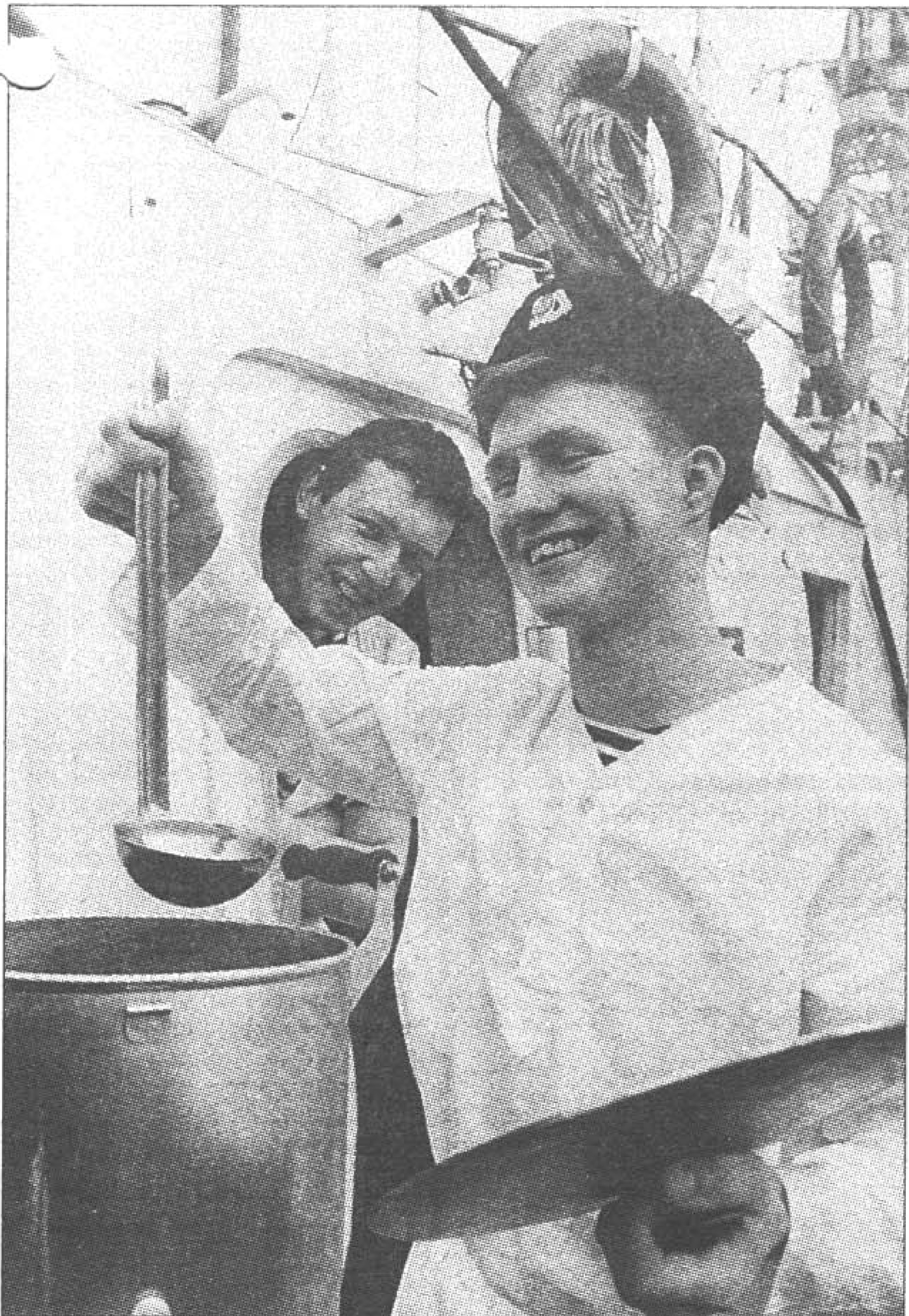
А от фрегат «Миколаїв», який після розподілу ЧФ відійшов до України, стоїть на ремонті в доку. Ознайомившись з фронтом робіт на кораблі, Олександр Бердников пообіцяв його командиру Вадиму Ісаєву і командиру бригади кораблів Ігорю Генюху підтримку миколаївських суднобудівних заводів. Адже корабели Миколаєва мають чималий досвід ремонту військових суден усіх класів.

Увечері миколаївці запросили севастопольців до Будинку культури рибалок, де Олександр Бердников та мер Севастополя Віктор Семенов відкрили... пивний фестиваль. Моряків тут частували пивом миколаївського заводу «Янтар», а їхніх бойових подруг і дітей —культурною програмою, в якій узяли участь артисти з Миколаєва, а також московський співак Юрій Лоза.

Зустріччю були задоволені і шефи, і підшефні. Але найбільше раділи мами — Надія Іванівна Якобчук і Галина Вікторівна Зарічна, яка приїхала до Севастополя з сестрою Ігоря — Іриною.

ЯКБИ в Україні була своя книга рекордів Гіннесса, то співак Андрій Шкурган неодмінно потрапив би на її сторінки. Адже протягом останніх років він став переможцем і лауреатом дев'яти престижних міжнародних і двох всеукраїнських конкурсів виконавців. А за чотири з половиною року збагатив свій репертуар 23 сольними оперними партіями, 17 з яких уже виконує на сценах провідних театрів Польщі, США, Франції, Німеччини, Данії, Латвії... Мовами, якими написано лібрето опер. А ось в Україні співак майже невідомий. Лише в листопаді минулого року ми почули неповторний голос Андрія Шкургана на сцені Національної опери України, де він, соліст Варшавської опери, співав партію Мазепи в однойменному спектаклі. До речі, ця партія, за словами самого співака, — одна з найкращих у його репертуарі. Та й сам спектакль «Мазепа» поставлено на варшавській сцені на початку 1996 року з ініціативи Андрія. І певною мірою — «під нього».

ЧУЖИМ СЕРЕД СВОЇХ

досі залишається талановитий оперний співак Андрій Шкурган

Мене ніколи не покидало бажання співати в Києві

— Чим спричинене таке довге «повернення» в Україну, пане Андрію? По суті, на сцені Національної опери ви співали вперше?

— У Національній опері я виступаю вперше. І не зовсім. Бо після закінчення Львівської консерваторії, наприкінці 80-х років, мене прослухували тут як молодого співака — я хотів працювати у трупі провідного оперного театру нашої республіки. Але не взяли, відмовили, хоча я вже тоді був лауреатом Всеукраїнського конкурсу імені Лисенка. Отож поїхав шукати творчого щастя до Кишинева. Потім, коли в Молдові загострилася ситуація і йшлося до громадянської війни, я повернувся додому, звідки з часом виїхав до Польщі, де працюю досі.

— І хто зробив перший крок назустріч, щоби ваш дебют усе-таки відбувся на київській сцені?

— Мене ніколи не покидало бажання виступати в Києві, на повний голос про себе тут заявити. Про це я відверто поговорив два роки тому з Анатолієм Мокренком і Дмитром Гнатюком, до речі, моїм земляком з Буковини, коли трупа Національної опери приїхала зі спектаклем «Бориса Годунова» в Бидгощ. Я тоді відклав усі свої справи і поїхав туди, щоби зустрітися з киянами, про щось конкретне з ними домовитися.

Анатолій Юрійович Мокренко, директор Національної опери, тоді взяв справу, так би мовити, в свої руки, і йшлося до мого приїзду в нашу столицю. Та я несподівано захворів — «підхопив» запалення легенів, і все довелося відкласти до нового слушного часу. Тобто шукати якесь «вікно» в моєму гастрольному розкладі.

— Добре, що таке «вікно» невдовзі з'явилося.

— Хоч як це парадоксально, але допоміг прикрий випадок. Я мав співати партію барона Скарпіо у спектаклі «Тоска» на сцені Манчестерської опери. Переговори вели через італійську продюсерську агенцію. Навіть прослухували мене в Мілані й Турині. І, як я знаю, британці зосталися задоволеними. Та італійці «забули» про один нюанс: не залагодили дозвіл для мене, як колишнього громадянина розваленого Союзу, для праці в Англії. Отож британці взяли замість мене співака з Турина. Одне слово, все заздалегідь укартували так, щоби я в Манчестер не потрапив. Лише морочили голову. Тоді я і замовив квиток на київський рейс.

— Партію Мазепи ви виконали в Києві російською мовою, хоча всі ваші партнери співали українською. Ви завжди співаєте мовою оригіналу?

— Обов'язково, то один з принципових штрихів моєї праці. До речі, і на сцені Варшавської опери я співаю цю партію російською. Як, зрештою, італійських авторів — італійською, французьких — французькою, а польських — польською... Звісно, то нелегко, але так здебільшого запроваджено у світі, і нам негоже відступатися від неписаного правила. Я навіть одну невелику роль з опери Хупердінга вивчив німецькою, хоча поки що цієї мови добре не знаю.

— Де тепер тільки не почуєш українських оперних співаків: у Варшаві, Мілані, Парижі, Відні, Лозанні... По всьому світові роз'їхалися наші таланти. З одного боку, то добре, що творчі люди сьогодні не «прив'язані» до одного берега, що мають вибір, де їм жити і працювати. Але з другого, прикро стає від того, що їдуть в основному з України. І майже ніхто не їде до нас. Хоча наша оперна школа, наші традиції аж ніяк не найгірші.

— Бачите, риба шукає, де глибше, а людина – де ліпше. То чи може театр, де артистам нічим навіть зарплату виплатити, запрошувати провідних зарубіжних виконавців? Звісно, що ні. Але я сподіваюся, що ця справа, зрештою, зрушить з мертвої точки.

— Чи матиме продовження ваша співпраця з Національною оперою України?

— Думаю, що матиме, хоча це залежить передусім від керівництва Національної опери. Я маю наміри заспівати на київській сцені сольні партії у спектаклях «Ріголетто», «Набукко», «Трубадур»... Окрім того, хотів би виступити з концертами в інших містах України. І насамперед у Львові, де у 80-х роках навчався у консерваторії. Такий концерт уже відбувся наприкінці минулого року в Чернівцях, з допомогою тамтешньої філармонії. До речі, я всюди, де тільки буваю, пропагую українську пісню. Гадаю, що мій спів буде цікаво послухати і моїм співвітчизникам.

Авторська ремарка. Два роки тому група народних депутатів звернулася до одного з віце-прем'єр-міністрів з листом, в якому запропонувала внести до програми святкового концерту, присвяченого 5-й річниці незалежності, і виступ Андрія Шкургана. Зробили це заздалегідь, за кілька місяців до тієї мистецької імпрези. Та відповідь, що надійшла з Мінкультури, була невтішна. Мовляв, програму концерту вже складено, затверджено, і внести туди якісь корективи немає змоги.

Правда, закінчувався лист такими словами: «Ваші рекомендації буде враховано при формуванні урочистих мистецьких програм у подальшому». І донині «враховують». Ні слуху, ні духу...

З Олею я познайомився на конкурсі

— Як ви, Андрію, готуєтеся до виходу на сцену? Маєте якісь особливі рецепти?

— Передусім стараюся добре виспатися — дати відпочити голові. Вже за п'ять-шість годин до виступу, як правило, нічого не їм. Хіба що якийсь маленький бананчик.

А загалом у мене є правило, від якого я ніколи не відступаю: приходити вже на першу репетицію, знаючи напам'ять не тільки свою партію, а всю оперу. Бо все вивчаю за партитурою, а не за клавіром. Тож добре знаю тексти, знаю, як має вести ту чи іншу партію оркестр. То, безперечно, забирає багато часу, зате дає змогу під час спектаклю імпровізувати.

Отож у день спектаклю знаходжу час і для того, щоби з олівцем у руках ще раз пройтися по партитурі. А сам текст «відриваю» від музики і декламую як поезію. Це допомагає мені під час спектаклю розставляти точні смислові акценти, правильно інтерпретувати те, що співаю.

— Ви прийшли на сцену під впливом батька? Чи головну роль зіграли інші чинники?

— Імовірніше, під батьківським впливом. Хоча попервах батько не хотів, щоби я йшов його стежкою, пов'язував своє життя з професійною сценою. Очевидно, вважав, що мені забракне волі й характеру, без чого в мистецтві неможливо домогтися успіху. Мабуть, все-таки під батьковим впливом я залишив навчання в Чернівецькому університеті, де студіював математику, на четвертому курсі і вступив до консерваторії.

Саме батько допоміг мені виробити надійну систему самоконтролю. Бо не таємниця, що багато молодих виконавців і кроку не можуть ступити в творчому житті без своїх педагогів. А для мене тепер досить однієї—двох фраз підказки — і все стає на свої місця. А нерідко і без того обходжуся. Система самоконтролю, засвоєна з допомогою батька, дає мені змогу постійно перебувати у добрій творчій формі.

Авторська ремарка. Батько Андрія — Семен Шкурган — багато років відпрацював солістом Чернівецької філармонії. Як співак знаний далеко за межами Буковини. Заслужений артист України. Останні шість років живе у Кракові, де викладає в музичній академії.

— Дружина ваша полячка?

— Ні, Оля родом з Миколаєва, що на Південному Бузі. За спеціальністю — музикант. Працює другим концертмейстером у музичному театрі, з яким має трирічний контракт.

Познайомилися ми в 1994 році, в польському місті Битом. На конкурсі Адама Дідури, де я одержав Гран-прі. Познайомились у доволі кумедній ситуації. Після конкурсу місцевий театр вирішив запросити мене до участі в спектаклі «Кармен», на роль Ескамільйо. Не обійшлися і без прослухування, як і годиться в таких випадках. Я проспівав фрагмент, перекинувся словом-другим з диригентом оркестру і рушив до місця, де раніше сидів.

Та вже сідаючи, відчув, що на кріслі лежить футляр від скрипки. Щоби не розтрощити його, зробив різкий рух убік, але не втримався на ногах, опинився на підлозі. Бачу, музиканти сміються, а молоденька скрипалька метнулася до мене. Подає руку, вибачається. З'ясувалося, то вона поклала футляр на крісло. І щоби якось згладити цей неприємний момент, запросила мене після репетиції на чашечку кави.

Так і ми познайомилися.

Розмову вів
Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

«Землячки» не переводяться...

... Штовхаюсь я; аж землячок
Спасибі, признався,
З циновими гудзиками:
«Де ты здесь узялся?» —
«З України». — «Та як же ты
Й говорить не вмиеш
По-здешнему?» — «Ба ні, — кажу, —
Говорить умію,
Та не хочу». — «Экой чудак!
Я вси входы знаю...»

Тарас Шевченко, «Сон».

Як любив колись приказувати один гуморист-замполіт, перш ніж говорити про Італію — давайте поговоримо про Іспанію.

Скористаємося політпорадою і розпочнемо розповідь про «земляків» з не таких вже й далеких часів, коли землі Західної України тимчасово перебували в складі панської Польщі. Тоді хлопці-західняки мусили служити в польському війську — по півтора року.

І ось один з таких молодців, довготелесий Спиридон з хутора Казенщина, що неподалік Рівного, після шести чи восьми місяців служби одержав відпустку. У новісінькій вояцькій формі хвацький Спиридон прибув на батьківщину і простував через вигін, де місцеві хлопчаки пасли корів, до батьківської оселі.

— Хлопакі, — звернувся Спиридон до пастушків, —а гдзе ту бендзе Казьонщина?

— Та осьо ж вона, Казенщина! — перебиваючи одне одного, загукали хлопчаки. — Осьо, зразу ж за вербами...

Спиридон і сам добре знає, що «осьо» — кожний сантиметр у цих місцях своїми босими ногами переміряв, але так хочеться показати, що не селюк він вже, як оці пастушки, а такий собі поважний польський пан. Вже й говорити «по-здєшнему» не вміє...

Старожили села довго згадували Спиридона (та й нині згадують), коли хлопці, демобілізувавшись з лав Радянської Армії, починали «штокати» та «какати»...

... Тепер українські юнаки, дякувати Богу, служать у війську не на Уралі чи Далекому Сході, а на своїй рідній землі. І послуговуються рідною мовою. То чому ж пригадався Спиридон, чому ми завели мову про «землячків»?

Недавно випадково потрапив до рук один з осінніх номерів газети «Известия — Украина». А там — розлогий репортаж кореспондента газети Анатолія Друзенка під заголовком «Додому за кордон». Читаю абзац, другий, третій... Е-е, та це ж знову «землячок» прорізався! І не на якомусь там хутірському, а на міжнародному, можна сказати, рівні.

Так ото ж. Приїхав Анатолій Друзенко до батьківського дому у Рівне, і колись рідне йому місто вельми московському журналістові не сподобалося. Більш того: воно закордонного гостя просто обурило. Хамство, мовляв, якесь! Де вулиця Московська? Куди поділася Червоноармійська? Хто підняв руку на меморіальну дошку Ніколаю Кузнецову? Натомість якісь таблички, дошки і барельєфи з іменами Симона Петлюри, Степана Бандери, Олега Ольжича та інших не відомих товаришеві Друзенку осіб. «Землячок» не був би ним, якби не обурився з приводу того, що кілька десятків років тому «місто розмовляло здебільшого російською», а тепер довкола українська.

Просто нутро перевертає «известинцу», коли диктор на стадіоні оголошує українською. А місцевий музей що пропагує? Якогось Клима Савура, гравюри Ніла Хасевича. Нехарашо, одне слово. Неправильне в українців «ставлення до історії», не у той бік вони «держат равнєніє».

Можна й далі цитувати «рівнянина» Анатолія Друзенка — півсторінки займають його «філософські роздуми». Але навіщо? Хіба постать «землячка» така рідкісна в Україні і не в Україні? Та у столиці рідній годі почути на вулиці чи в установі українське слово. «Ви знаєте, по-русскі оно как-то культурнєє...»

Такої ж думки, на жаль, і чимало державних мужів, навіть народних депутатів. І вміють, можуть, але не хочуть. Соромляться, мабуть, «землячки».

Агов, Спиридоне! Ви не почуваєте себе хоча б ніяково?..

Рівне.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

Не народжується література в передбаннику, особливо в президентському

Точка зору

Кричите,
Що Бог создав вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
. . . . .
Чого ж ви чванитеся, ви!
Сини сердешної України!

Тарас ШЕВЧЕНКО.
«І мертвим, і живим, і ненародженним землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє».

«Для того, щоб дати з України світові ще одну міщанську республіку, хоч би й демократичну, по правді, не варто було стільки труда й заходів. Для того тільки, щоб підняти добробут нашого народу й дати йому кращу матеріальну культуру, шкода тої крові й жертв, котрі зроблено для визволення України».

Саме ці слова першого президента України Михайла Грушевського згадалися, коли читав відмову Юрія Андруховича від висунення на Державну премію України імені Т. Шевченка. Все правильно. Шкода лише, що його — найпомітнішого з нинішніх письменників нової генерації — не висунули на відзнаку минулого року. Тоді його протест був би вчасніший.

Отже, сталося те, що мусило статися. Якщо ми справді хочемо мати незалежну державу з високорозвиненою культурою та наукою, вільними й достойними громадянами.

Останні три роки в Україні — час президентства Леоніда Кучми — стали роками цілеспрямованого приниження української культури, активної русифікації й насадження в нашій державі культу одесько-московських скоморохів та найгірших зразків масової культури. Агресивно впроваджується в повсякденне життя суржик (суміш української та російської мов), вершиною естрадного гумору стали виступи Вєрки Сердючки — апофеозу людської обмеженості й недорікуватості. Цікаво простежити передумови появи цього псевдообразу на українському телебаченні. Спочатку не без допомоги нинішнього міністра інформації Зиновія Кулика на телеекрани прорвалися одеські «Маски-шоу». Потім на проросійському каналі почали «гуморити» Довгоносики. І врешті «Студія «1 + 1» приголубила Вєрку Сердючку...

Ось таке логічне завершення «формування» антиукраїнського інформаційного простору держави під патронажем міністра пана Кулика. Заради цього було навіть забуто його антикучмівську діяльність під час минулих президентських виборів.

«Верхам це подобається!» — можна часто чути від завсідників навколокабмінівських та президентських коридорів.

Горе Україні, що вона дочекалася таких «верхів»!

Власне, закономірно те, що «вибухнув» саме представник нашого письменства. Бо СЛОВО — стрижень української духовності, усвідомлюємо ми це чи ні. Він пронизує віки нашої інтелектуальної присутності в світі від перших перекладів Біблії до Франкового «вогню в одежі слова».

І «вибухнув», упритул наблизившись до можливості увічнитися дотиком до Шевченкового імені. Навіть коли б Ю. Андрухович і змінив свою думку, спробував ревізувати свій крок, тепер це не матиме жодного значення. Сталося!

А тепер простежимо, як напружувалася та пружина, що виштовхнула молодого прозаїка на виднокіл суспільної уваги.

Шевченківська премія — наша Нобелівська

Безумовно, премія імені Великого Поета й Художника мусить бути, незважаючи на причини її народження в умовах московської імперії, де завжди існували культура метрополії (зрозуміло, найперше російська) й провінції.

Але справа не в тому. Альфред Нобель колись був значною постаттю лише в межах шведського інтелектуального світу. Поки не зініціював тепер відому на весь світ премію.

Чому ж Тарас Шевченко не може своїм іменем освятити найвищу державну відзнаку?

Проблема в іншому.

Попри те, що в минулі часи (Шевченківську премію започатковано 1961 року) цієї почесної нагороди були удостоєні здебільшого визнані тоталітарним режимом діячі української культури, 1991 року потрібно було змінити її статус (зрозуміло, що, мабуть, є й інші варіанти трансформації Шевченківської премії). Наприклад, зробити її міжнародною в межах слов'янського культурного світу, відповідно збільшивши матеріальний винагороду лауреатам. Віриться, що поляки, чехи, словаки, болгари, серби, хорвати, росіяни вітали б появу премії імені людини, яка і своїм життям, і творчістю об'єднувала б їх «в сім'ю вольну, нову».

Але тавро бездержавності тоді ще сковувало будь-які культурно-творчі ініціативи навіть людей, по-справжньому відданих українській культурі, якими є тодішній президент України Леонід Кравчук і його однодумці Іван Дзюба та Микола Жулинський, від котрих залежало вирішення цього питання.

Але вдалий момент не був використаний. На жаль.

Шевченківська премія ще трималася на авторитеті Олеся Гончара. Та Майстер відійшов від нас.

Отут і настали часи, які загострили й обурення, й протести проти рішень Комітету із Державних премій України імені Т. Шевченка. Після Олеся Гончара комітет очолив В. Яворівський (хто пам'ятає, коли цей письменник видав останню книжку?). Л. Кучма підпорядкував комітет собі, перетворивши його на державну структуру (з відповідним штатом чиновників). А голову комітету В. Яворівського за умовами оплати праці, матеріально-побутовим забезпеченням, медичним і транспортним обслуговуванням прирівняно до радника Президента України (?!).

«Наша культура пригнічена, а влада безкультурна», —пише Юрій Андрухович. Наївний! Влада не безкультурна, а є антиподом культури. Взяти хоча б відповідне міністерство, яке в кучмівські часи стало чомусь називатися «культури й мистецтв». А що, мистецтва — не царина культури? Про постать людини, яка очолює «найкультурніше» відомство, говорити не будемо. Як кажуть, без коментарів.

«Візьми крихти з розкраденої комори, схили голову...»

Одержавши Комітет із Шевченківських премій, Леонід Кучма зробив із нього слухняну ланку ланцюга — своєрідного замінника важеля влади. Смикнув ланцюжок — і став лауреатом потрібний чоловік. Не смикнув — «Вибачай, шановний. Ми тебе любимо, але ти не наш».

А що ж члени комітету? Хто сумнівається, що це заслужені люди? Але ж присудили минулого року високу нагороду В'ячеславу Чорноволу, який до літературної творчості має таке собі відношення. Нинішнього ж року кандидатуру Левка Лук'яненка відхилили. Чому? Хіба його книжки «Сповідь у камері смертників», «За Україну, за її волю», «Вірую в Бога і Україну», «Не дам загинуть Україні» та «Народження нової ери» не знані читачем чи менш публіцистичні?

Коли В. Яворівський очолив Комітет із Шевченківських премій, чимало людей обурювалися: «Як можна після Олеся Гончара віддавати йому комітет? Все. Вийдемо з його складу! Хіба не можна було доручити цю святу справу, наприклад, Іванові Дзюбі?». Проте ніхто нізвідки не вийшов. Навпаки сприяли подальшій дискримінації почесної відзнаки, зокрема погодившись з узаконенням якоїсь «Малої державної премії імені Т. Шевченка».

«Повсюдне торжество совкового «необароко», цей африканський вибір, цей брак волі до ставання собою, це меншення України в Україні. На такому тлі отримувати державну відзнаку? Це так, ніби стати спільником». Слава Богу, що публіцистика Юрія Андруховича відповідає високому рівневі його таланту прозаїка.

І хай ніхто не підтримає його, хай триватиме далі сумна хроніка премії імені Великого Поета й Філософа. Хай.

Слово правди сказано вголос. Хто має вуха, той почує. Точніше, хто має совість, той відгукнеться на протест людини справді вільної й незалежної. Заради таких і прийшла до нас довгоочікувана свобода.

Віталій МАРТУСЬ, журналіст

«Не вбивай Україну своєю байдужістю»

До 125-річчя від дня народження Миколи Міхновського

Оскільки ім'я це, незважаючи на публікації останніх років, ще не дуже відоме широкому загалові, то скажемо, що маємо в особі Миколи Міхновського першого ідеолога державної незалежності України. Рішучого, здатного до радикальних дій і відданого батьківщині.

Біографія його трагічна. Адже досі не з'ясовано, чи він покінчив життя самогубством, чи київські чекісти інсценували це (1924 рік). Юрист за фахом, Микола Міхновський, коли б мав достатньо прихильників, міг би повернути розвиток української революції в бік створення справді незалежної держави. Багато його висновків актуальні й нині. Наприклад, переконання, що самостійну Україну здатне збудувати лише нове — третє покоління української інтелігенції. Бо перше — служило Польщі, друге — Росії, і вже тому вони, отруєні сервілізмом і нерішучістю, безплідні в своїх політичних прагненнях. Сучасні Миколі Міхновському діячі (а серед них найперше назвемо В. Винниченка та С. Петлюру) бачили в цій людині гідного лідера України. Тому й протистояли йому. Закономірно, що М. Міхновський намагався зблизитися з такими рішучими учасниками української революції, як Є. Коновалець та П. Болбочан. Перший, здається, вже добре відомий нашим читачам, а от про другого скажемо, що саме цей полковник переможно, з півночі на південь, пройшов всю Україну, утверджуючи владу УНР. Переконавшись у військовій силі УНР, командування Чорноморського флоту віддало наказ підняти над кораблями жовто-блакитні прапори.

Ще 1891 року М. Міхновський разом з І. Липою та Б. Грінченком створив «Братство Тарасівців», поклявшись на могилі Шевченка боротися за українську незалежність. Йому було не по дорозі з псевдореволюціонерами-українофілами, які говорили між собою: «Робім так, щоб ніхто ніде не бачив нашої роботи», в такий спосіб деморалізуючи українське суспільство.

Навесні 1900 року М. Міхновський, беручи участь у відзначенні роковин Т. Шевченка в Полтаві та Харкові, виголосив промови, де відкрито заявив про боротьбу за відокремлення України від Росії і створення могутньої держави від Карпат до Кавказу.

У тому ж році він видав брошуру «Самостійна Україна» — першу ідеологічно оформлену програму українських націоналістів. Ленінська «Іскра» назвала її «дико шовіністичною брошурою». Так виникла перша в Наддніпрянській Україні політична партія РУП — «Революційна українська партія».

М. Міхновський був ініціатором створення українських збройних сил. Вважається, що це він підняв на повстання полк імені П. Полуботка влітку 1917 року з метою примусити Центральну Раду проголосити незалежність України.

Словом, в особі М. Міхновського ми мали сильного політика й мужнього борця.

Чому ж стільки невдач переслідували його? Можливо, пояснення треба шукати в безкомпромісній вдачі М. Міхновського? Хто знає...

... Не мав щастя М. Міхновський і в особистому житті. Після закінчення Київського університету він працював в одній з адвокатських установ і закохався в дружину свого начальника. Втік разом з коханою до Харкова, але його батько-священик не дав згоди на цей шлюб. До останніх днів життя М. Міхновський пам'ятав про свою любов.

Щасливих вам стартів, земляки!

СЬОГОДНІ в японському місті Нагано запалає священний вогонь чергових Зимових олімпійських ігор. До речі, 3 лютого на одному з етапів його естафети смолоскип ніс дворазовий олімпійський чемпіон, президент Федерації біатлону України Іван Бяков. Безперечно, то велика честь і визнання спортивних досягнень нашої держави.

Символічно, що одну зі своїх найвищих олімпійських нагород пан Бяков завоював на японській лижні в Саппоро 1972 року. А тепер уже як керівник українських біатлоністів Іван Іванович, звісно, мріє, що і його підопічні замахнуться на нагороди Олімпіади. Особливі надії на дівчат. Валентина Цербе — бронзова медалістка попередніх Ігор, триразова срібна призерка минулорічного чемпіонату світу Олена Зубрилова та їхні подруги мають великий авторитет.

Сподівається спортивна Україна і на хороші виступи фігуристів, саночників, представників фристайлу. І ми аж ніяк не від того, щоб хтось із наших став відкриттям змагань чотириріччя. Хороші сюрпризи — то було б здорово. Одне слово, щасливих вам стартів, українці!

На знімку: демонструється парадна форма української олімпійської делегації.

Фото Петра ЛЕЙКА.

Анатолій КРАСНОВ,
журналіст, з Нагано

Про головні надії Японії

ГОСПОДАРІ нинішньої Білої олімпіади — японці, котрі жодного разу не здобували на Зимових іграх більше однієї золотої медалі в особистих змаганнях, цього разу мріють завоювати кілька найвищих нагород. На змагання, що стартують сьогодні, Країна вранішнього сонця виставляє чи не найсильнішу команду за всю історію своєї участі у Зимових іграх.

Найбільше будуть засмучені японці, якщо їм не пощастить обставити всіх у швидкісному бігу на ковзанах і стрибках на лижах з трампліна. Особливі надії покладають на «літаючих лижників», які в цьому сезоні стабільно показують хороші результати. Організатори Ігор не виключають, що на честь переможців на флагштоку буде піднято одразу три білі полотнища із зображенням червоного диска денного світила — такий вигляд має державний прапор Японії.

Незаперечними фаворитами японських уболівальників нині є лідер у загальному заліку розіграшу Кубка світу Масахіко Харада, переможець престижного «турне чотирьох трамплінів» Кадзуйосі Функі, а також Хіроя Сайто, що входить до десятки найкращих стрибунів світу.

— Щоб перемогти, звичайно, потрібна удача, однак до нинішніх змагань, за словами тренерів, спортсмени досягнуть піку форми, — сказав представник керівництва Японської лижної асоціації Акі Мурасато.

У швидкісному бігу на ковзанах хазяйка Олімпіади робить ставку на тих, хто виступатиме на дистанції 500 метрів, — чемпіона світу в цьому виді Хіроясу Сімідзу та бронзового призера Ігор-94 Манабу Хорії. Вони стартують також на кілометрівці, де Хорії вже завойовував титул чемпіона.

Великі надії покладають також на гірськолижників, серед яких Кіміноблу Кімура, що посів третє місце на змаганнях за Кубок світу в Швейцарії. А мешканці Нагано сподіваються на перемогу в лижному двоборстві свого земляка Кендзі Огівари, який тричі завойовував Кубок світу. Він має вже дві золоті олімпійські нагороди за командну першість у 1992 та 94-му роках.

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. Другий етап. «Сокіл» (Київ) —»Юність» (Мінськ). 7:1 (2:0, 2:0, 3:1). Фадеєв, 13, Марковський, 18, 41, Синьков, 33, Зиневич, 40, Свобода, 49, Дідковський, 52 — Шевелєв, 54.

«Сокіл», який з 72 очками упевнено лідирує в чемпіонаті, завтра у своєму тренувальному палаці (вул. Мельникова, 46) у календарному матчі приймає білоруський клуб «Полімір» (Новополоцьк). Початок зустрічі о 13.00.

Футбол. Контрольні матчі. ЦСКА (Київ) — «Панатінаїкос» (Греція). 1:0 (Олексієнко). «Карпати» (Львів) — «Уралан» (Росія). 1:3 (Беньо). «Ворскла» (Полтава) — «Штутгарт» (Німеччина). 1:4 (Мусолітін). «Ворскла» — «Штуттгартер Кіккерс» (Німеччина, друга бундесліга). 5:1 (Чуйченко, Дичко-2, Мелещенко-2).

Теніс. Учора в Києві відбулася прес-конференція, присвячена наступному матчеві Кубка Девіса між збірними України та Данії, що проходитиме в нашій столиці 13—15 лютого на критих кортах МТК «Наука».

Валерій ЛОБАНОВСЬКИЙ: «Програму виконуємо»

ВИГРАВШИ втретє поспіль «Кубок Співдружності» в Москві, причому вдруге у місцевого «Спартака», київські динамівці повернулися на недовгий час додому. Тому з'явилася слушна нагода поспілкуватися з головним тренером чемпіонського колективу Валерієм ЛОБАНОВСЬКИМ.

— Як би ви визначили статус московського турніру?

— Для нас і ще ряду клубів він є тренувальним, етапом підготовки до різних відповідальних змагань: Кубка Азії, Ліги чемпіонів. Московський «Спартак», скажімо, готується до Кубка УЄФА. А для декого винятково престижно виступити в московських залах вдало. Кожному — своє.

— І все ж, чи це насправді Кубок чемпіонів Співдружності?

— Чув, що нібито кілька клубів привезли до столиці Росії не найсильніші склади...

— У фінальній зустрічі зі «Спартаком» ви так і не зробили жодної заміни. Виходить, не було потреби?

— Скажу, що велике значення мав результат. Лише після перерви ми відкрили рахунок. Якщо когось замінювати за такого хиткого результату, то одразу виникає кілька запитань: а якщо футболіст не впишеться у колективну гру? А якщо додатковий час? Це ж фінал! Отож вирішили не ризикувати. Інша річ, якби рахунок був 2:0 або 3:0, тоді дали б можливість пограти усім запасним.

— Чи було для вас особисто щось цікаве на турнірі?

— Повторю ще раз: готувалися за спеціальною програмою. Ми — професіонали, це наша робота. І ні на що не відвертали увагу.

— Подивімося на справу під іншим кутом зору. Який вигляд мав український чемпіон на тлі решти учасників?

— Хтось назвав колись футбол на штучному покритті не грою, а чимось схожим на неї. Зважте на те, що тут виключаються головні складники футболу: швидкість, боротьба. Одне слово, працювати на такому покритті дуже важко. Не можна застосовувати важливі якості, про які щойно згадував. Тому використовували лише те, що можна.

— Нині подейкують, що ліпше було турнір з Москви перенести до Ізраїлю або Ашгабата...

— Про Ізраїль, якщо відверто, взагалі вперше чую. А стосовно Туркменистану... Справді, була пропозиція керівника цієї країни. І турнір «Кубок президента» у туркменській столиці неодмінно відбудеться. Туди, до речі, поїде полтавська «Ворскла». Але не думаю, що чемпіони незалежних держав зголосяться знову зустрітися: тепер в Ашгабаті. І не тому, що там буде поганий прийом. Навпаки, переконаний, що організатори влаштують змагання якнайліпше. Все набагато прозаїчніше: нас не задовольняють строки (початок змагань 10 лютого). Інша річ «Кубок Співдружності». Якраз наприкінці січня ще можна собі таке дозволити. Далі гарти в турнірах уже не можна. Адже розпочинається спеціальна підготовка.

— Добру оцінку дістала гра новобранця вашого колективу Кахі Каладзе. Чи шкодуєте, що він не зможе грати проти «Ювентуса»?

— Ще б пак. Шкодую не тільки через нього. Потрібні нам і брати Маковські. Але, на жаль, нічого не вдієш. Ці футболісти на попередніх етапах Ліги чемпіонів-97/98 виступали за свої колишні колективи — динамівські клуби Тбілісі та Мінська...

— Цікаво, а чому ви, не залітаючи хоча б на днину додому, на поєдинок з «Ювентусом» до Туріна вирушаєте з Ізраїлю?

— Триває завершальний етап підготовки до другої половини сезону і конкретно до туринського матчу. Тому всілякі зайві перельоти і переїзди небажані.

— Скажіть відверто, чи задоволені виступами в Москві на «Кубку Співдружності»?

— Виконання програми триває. Це головне. А далі побачимо.

— В одному з інтерв'ю ви казали, що московський етап для київського «Динамо» розвантажувальний...

— Так. Наш нападаючий Герасименко сказав, що порівняно з Німеччиною це був курорт: або гра, або одне тренування на день...

Попереду в київських динамівців серйозна робота, в якій вс не шкодуватимуть себе. В цьо можна не сумніватися. Післязавтра вранці чемпіони України відлітають до Ізраїлю. І, як уже згадувалося, третього березня передислокуються до Туріна...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: солодке вино перемоги з «Кубка Співдружності».

Фото Олега МАРКЕВИЧА.

Олександр БАШКАТОВ, журналіст

«Тайна вечеря» з високим гостем

Визначні діячі міжнародного спортивного руху не надто балують Україну своїми візитами. Та якщо інколи й завітають до Києва, то вже, звичайно, не інкогніто.

А от приїзд Бруно Гранді, президента Міжнародної федерації гімнастики (ФІЖ), запрошувальники тримали в найглибшій таємниці. І передусім — від керівництва Федерації гімнастики України (ФГУ).

Нашим випробованим любителям спорту, слід гадати, відомо, що ФГУ керує українською художньою гімнастикою, мужньо відбиваючи настійливі спроби діячів іншої громадської спілки — Української федерації гімнастики (УФГ) «втручатися» в цей вид спорту.

Недавнє рішення Київського арбітражного суду, який затвердив пріоритет ФГУ, її виняткове право представляти Україну на міжнародних змаганнях з художньої гімнастики, здавалося б, поклало край претензіям «конкурентом» з УФГ.

Однак Президентові УФГ Л. Турищевій і суд не указ. Візит до Києва Бруно Гранді було засекречено. Можна припустити, саме тому, що Людмила Іванівна дуже не хотіла, щоб зустрілися з ним керівники ФГУ Альбіна та Ірина Дерюгіни, а також Ніна та Олена Вітриченко. Хоча Міжнародна федерація гімнастики об'єднує під своєю егідою і спортивну, і художню гімнастику, і контакт з керівником ФІЖ провідних наших «художниць» був би на користь країні. Особливо напередодні розіграшу в Києві «Кубка Дерюгіної» (13—15 березня), який відкриває цього року серію турнірів Гран-прі — найбільшого змагання найсильніших гімнасток світу.

Так чи інакше, але на нараду з Бруно Гранді ані Дерюгіних, ані матір і дочку Вітриченко не запросили. Про що йшлося під час цієї «тайної вечері», не поінформовано і нашу спортивну громадськість, бо візит президента ФІЖ тримали в таємниці і від київських журналістів — проведення прес-конференції, такої природної для програми перебування в Україні однієї з найавторитетніших міжнародних спортивних федерацій, ніхто не планував.

Та, можливо, на нараді обговорювано лише проблеми спортивної гімнастики, що нею й покликана опікуватися УФГ? Як же тоді розуміти участь у «тайній вечері» В. Корсунської та С. Чернової, котрі очолюють в УФГ отой підрозділ, який на партизанських засадах намагається «керувати» українською художньою гімнастикою?

І ще одне, найбільш інтригуюче запитання: хто все-таки і для чого запросив президента ФІЖ до Києва? Голова Держкомспорту України І. Федоренко у розмові з діячами ФГУ заявив, що про візит він і гадки не мав, кошторис на витрати з приймання високого гостя не підписував, складу учасників гімнастичної наради не затверджував (хоча С. Чернова, зазначимо, штатний працівник Держкомспорту й відповідає саме за художню гімнастику).

Через відсутність офіційної інформації про мету й завдання візиту в Україну поважного гостя залишається лише припускати, що запросив Бруно Гранді Національний олімпійський комітет. Та виникає закономірне запитання, чому для візиту було обрано такий незручний час? Адже наприкінці січня наш НОК був зайнятий відправкою до Нагано української олімпійської команди...

Є, щоправда, версія, яка знімає всі запитання. Не секрет, що президент Національного олімпійського комітету Валерій Борзов, ще як був спортивним міністром, і тепер, коли залишився лише президентом НОК, всіляко підтримував і підтримує свою дружину Людмилу Турищеву в її бажанні керувати обома гілками гімнастики. І запрошення Бруно Гранді до Києва, і організація його візиту «в режимі секретності», вочевидь, то все акції Валерія Пилиповича, покликані підняти міжнародне реноме Людмили Іванівни. А діячів ФГУ було «виведено за дужки», оскільки своєю боротьбою за суверенність української художньої гімнастики вони подають президента УФГ у страшенно невигідному світлі.

Організатори зустрічі Бруно Гранді зробили все, щоб власні версії щодо мети візиту президента ФІЖ журналісти залишили при собі. Та водночас програлі й численні прихильники спорту взагалі, і художньої гімнастики зокрема! То хай вони, не одержавши (з допомогою нашого брата-журналіста) відповіді, ознайомляться в порядку компенсації хоча б із журналістськими версіями.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, «Голос України»

Знайти кленовий листок

СТРАШНА знахідка в лісосмузі біля траси Мелітополь—Каховка вразила навіть бувалих у бувальцях оперативників. З-під гілля і трави дістали розтерзані трупи двох дівчаток... Яка трегедія сталася тут? Хто вчинив це?..

Відповісти належало Каховській райпрокуратурі та спеціальній міліцейській групі карного розшуку. І якомога швидше.

Циган Рома з «аеродрома»

З кількох версій оперативники обрали дві—три, — розповів начальник управління карного розшуку УМВС України в Херсонській області Віктор Олігорський. — Одна з них пов'язана з циганами, яких у нашому південному краї чимало...

На околиці Каховки, при виїзді з селища Світлове, водії автомашин часто брали пасажирів. Цей так званий «аеродром» полюбляли й цигани, котрі «знімали» тут дівчат і з вітерцем возили їх у лісосмуги. Саме їх, першокурсниць сільгосптехнікуму в Коробках, Аллу Гурську і Наташу Карпову (одній 16 років, іншій — 15), пізніше знайдених біля траси, нібито бачили, коли вони сідали у легковик. Оце і всі «докази».

На місці злочину теж слідів практично не залишилося — крім розпливчастого відбитку протектора шини на зім'ятій траві.

Знали ще і про те, що любили розважатися у такий спосіб брати Акугуки — Роман, Артур, Юрій (тут і далі прізвища змінено). Та як відшукати підозрюваних циган, якщо вони «кочують» по всій СНД. Нелегкі пошуки все ж вивели на слід. Працівники групи відвідали «темні» місця в Одесі, Котовському, поки, нарешті, дісталися до молдовського міста Криуляни. Недалеко від нього якісь люди вирощували цибулю і в цій бригаді начебто сховалися підозрювані.

Далі — детективна історія. Оперативники з Херсонщини долають опір молдовських прикордонників, котрі підозріло поставилися до наявності у наших міліціонерів зброї. Біля села Башканти група влаштовує засідку, щоб затримати братів Акугуків, котрі, судячи з усього, перебували під надійною охороною земляків. Потім напад на войовничий табір, захоплення одного з тих, за ким приїхали. Шлях додому теж був тернистий, бо цигани перешкоджали на кожному кроці. Діставшись до Каховки, оперативники буквально падали з ніг. Однак на них чекало розчарування. Рейд в іншу державу виявився не зовсім удалим. Ще не встигли допитати підозрюваного, як біля приміщення міліції зібрався натовп циган, котрі прибули сюди з Молдови з вимогою відпустити родича. Оперативно-пошуковій групі довелося діяти швидко. За два дні вона зібрала необхідні дані і все встановила. Довелося заявити, що заарештований Акугук не причетний до цього злочину. Але він вчинив подібний злочин в іншому місці.

Підозрюваного видали органам правосуддя Молдови. Забігаючи наперед, зазначимо, що рятівники-цигани все ж таки викрали свого земляка прямо з автомашини, в якій його перевозила молдовська поліція. Але це вже інша історія.

Світлі «Жигулі» і темна вода

Глухий кут. Знову треба перегорнути тисячі аркушів документів, розкласти по поличках усе, що може заслуговувати на найменшу увагу. Оперативники допитали 200 свідків, перевірили понад 100 автомашин у Каховському, Чаплинському, Цюрупинському районах. У Новій Каховці познайомилися з особовими справами 300 осіб, яких було раніше засуджено за злочин, пильніше подивилися на підлітків, серед яких, за оперативними даними, мав бути хлопчина, котрий «дещо знає». Місяць важких зусиль — результатів немає.

І раптом —давно очікуване свідчення хлопця, який бачив, як дівчата сідали у світлі «Жигулі». Свідок сам проїхав на цій автомашині до села Коробки. В авто, крім пасажирок, сиділи два хлопці. У того, хто керував, — на лівій руці татуїровка у формі кленового листка. Це вже щось!

Неважко уявити реакцію водіїв світлих «Жигулів», яких на кожному кроці зупиняли люди з міліцейським жезлом. Не кожному ж поясниш інтерес до лівої руки. Молодик з кленовим листочком завдав по 5—6 смертельних ран дівчатам твердим металевим предметом, розтрощив голови, спотворив їхні тіла...

— «Кленовий листок» ми знайшли, — розповідає начальник Каховського райвідділу внутрішніх справ Олексій Приходько. — Знайшли й «Жигулі», хоча власник продав машину, завбачливо замінивши заднє колесо з характерним малюнком протектора. Убили дівчат Олександр Овдієнко і Василь Олексієнко. Деякий час відсиджувалися в Росії. Повернулися, коли дізналися, що населення невдоволене діями міліції, технікум гудів, ситуацію підігрівали й родичі дівчат. Отож не страшно, мовляв. Та гвалтівникам довелося жорстоко розчаруватися. Справу розкрили за два місяці.

Отже, біля селища Світлове два негідники підібрали на зупинці дівчат, які здалися їм «уже дорослими» та ще хлопця, котрий потім вийшов біля села. Дівчата просили відвезти їх до технікуму, але «кавалери» запропонували прокотитися до сусіднього села. Гурську і Карпову завезли в лісосмугу і заявили: «Будемо розраховуватися тут». Наївні учениці відповіли, що в них обмаль грошей і що розрахуються, коли повернуться до гуртожитку. Та їх ніхто не слухав. Овдієнко витяг Аллу з машини і повалив. Дівчина пручалася, тому насильник ударив її кілька разів по голові залізяччям, яке потрапило під руку. Цією ж залізякою вбивав свою жертву і Олексієнко після того, як поглумився над нею. 15-річна дівчина намагалася врятувати свою старшу подругу. Після розправи убивці зібрали одяг жертв і втопили його з рюкзаком у каналі...

Міліцейський портрет злочинця

На думку начальника управління Віктора Олефіренка, розслідування цієї справи, однієї з 169 торішніх справ щодо навмисних убивств, переконує: варто створювати спеціальні пошукові групи з числа досвідчених оперативних працівників, із залученням різних підрозділів міліції, кураторів з обласного управління. Завдяки зусиллям старшого уповноваженого відділення карного розшуку капітана Андрія Шарка, лейтенанта міліції Олексія Ілляшенка, начальника відділення з розкриття убивств УМВС в області майора Олександра Кучинського та інших протягом кількох місяців було викрито підозрюваних у злочинах ще по кількох справах.

Працівники карного розшуку зробили і грунтовний аналіз мотивів насильницьких дій, зокрема зґвалтувань. Більшість гвалтівників — порівняно молоді люди. Не божевільні, не сексуальні маніяки. Вони обирають свою жертву здебільшого випадково, орієнтуючись не на певний тип, а швидше на ситуацію, яка дає ілюзію безкарності. Зганяють злість, особливо після вживання спиртного, через прагнення показати свою силу та владу. Додамо до цього моральну розпущеність молодиків, прорахунки в сімейному вихованні, роботі міліції — оце і є мозаїчна картина цього виду злочину. Розслідувати його складно. Доводиться шар за шаром знімати докази, аж поки не доберешся до суті.

Херсонська область.

Обласний суд засудив Овдієнка та Олексієнка на 15 років позбавлення волі. Верховний суд залишив вирок без змін. Визначено й значну суму на користь родичів потерпілих Алли Гурської та Наталії Карпової. Але якими грошима виміряти батьківське горе?..

Олександр ДОВБУШ, журналіст

Боржник

Черга шаленіла.

— Те старе одоробло там що, примерзло? — це був не найгірший вираз на адресу сивого чоловіка з ціпком біля віконечка ощадної каси. Комунальні платежі того дня приймали лише тут, і єдина робоча каса витримувала навалу не гірше Батиєвої.

— Візьміть, будь ласка, — тремтячими руками старий простягнув кілька книжок разом із потертими купюрами і стиха додав:

— Порахуйте, прошу, на що вистачить.

Він незграбно повернувся і, заточившись, мало не впав, а з-під полинялого плаща раптом зблиснув прямокутник численних орденських планок.

— Ги-ги-ги, пан знайшовся! — знущальницьки зареготав хтось іззаду. — Не міг навіть порахувати вдома!

Підтримуючи його, кулеметною чергою лайки сипонуло відразу кілька голосів.

Ветеран важко зітхнув до касирки:

— Старий я, самітній, а...

— Ваших грошей на все не вистачить, — нетерпляче перервала вона. — Додайте!

— У мене нема, — розгублено пробурмотів у відповідь, — я....

— З вас ще півтори сотні, — не дослухала касирка.

— Це вся моя пенсія, її не вистачає, — знічено пояснив старий, — то як...

— Вирішуйте, за що саме платитимете, — квапила вона.

Чоловік втягнув голову в плечі і, хвилину поміркувавши, вирішив:

— За щось, аби боргу не було.

— За світло, — з готовністю відгукнулась касирка.

Клацнув апарат, вибиваючи суму, гроші щезли у шухляді, а книжки повернулись до господаря.

— Я отримаю пенсію і заплачу, — палко пообіцяв у віконечко старий, але наштовхнувся лише на байдужий погляд.

— Державі варто сплачувати, а за світло нехай Пушкін платить! — сказав хтось.

— А я три роки ні копійки не платив і ще стільки ж не платитиму, — підтримали збоку.

Черга схвально засвистіла:

— Швидше відпускайте!

Ветеран повільно рушив до виходу:

— Далеко підете... — розпочав було, та лиш безнадійно махнув рукою.

— Платежі більше не приймаються! — голос касирки крижаним дощем впав на голови присутніх.

— Чооомуууу??!!! — вибухнула черга.

Вона мовчки показала на лампочку, що поволі тьмяніла: почалось планове відключення електроенергії...

Чернівці.

Марія ДАВИДЕНКО, «Голос України»

Подружня розмова серед ночі

В ОДНІЙ ІЗ ЗАРУБІЖНИХ газет прочитала, як проводить відведений для відпочинку нічний час американська жінка: «Вночі американка повинна мати спокійний глибокий сон. Чоловік не має права будити її, турбувати своїми домаганнями. Усі права на боці жінки, бо вона передовсім повноправна людина, а не сексуальна приманка чи обслуговуючий персонал. Якщо чоловік перейшов рамки дозволеного, це означає, що він порушив права людини, і вона, не гаючись, може звернутися до поліції».

Жінкам з далекого континенту і в страшному сні не може привидітися, скільки судових справ у нашій державі стають продовженням нічних «розмов» чоловіка з дружиною. Ось тільки одна з них.

... Якось Олексій прийшов додому рано, злий і роздратований. Спробував поговорити з синами, та вони послалися на зайнятість і зачинилися у своїй кімнаті.

Сидячи на кухні, задрімав. Прокинувся від тихого клацання замка — прийшла дружина. Увімкнув світло, чекав її в кухні, але вона пішла до дітей.

Від випитого гуло в голові, плуталися думки. На роботі справи йшли кепсько, грошей не було, мусив сидіти на шиї дружини. Вона при кожній нагоді не забувала нагадати про це. Закипав злістю. Та хто вона така, щоб дорікати йому? Вирішив з'ясувати стосунки. Розбудив, покликав на кухню, хлопцям виходити заборонив. Виказував їй свої образи, постукуючи пальцями по каністрі з бензином, що стояла біля нього. А жінка мовчала, бо кожне вимовлене нею слово дратувало господаря.

— О, та ти не слухаєш мене! — зло видихнув перегаром. — То кому я це все кажу? Зараз я тебе освіжу!

Ніби ненароком розлив бензин на підлогу, хлюпнув їй на халат...

— Що ти робиш? — зойкнула жінка.

— Палити буду, дивитимусь, як ти палахкотітимеш, — видушував п'яну посмішку, тремтячими руками добуваючи з коробки сірника.

— Не роби цього, не треба! — хотіла вибігти з кухні.

Пізно. Спалахнув сірник, вогонь швидко охопив жінку, перекинувся на підлогу. Несамовито закричала, вибігли діти, з жахом дивилися на палаючу у вогні матір.

Жінку врятувати не вдалося. Олексій на суді доводив, що покійна сама облилася бензином, бо була п'яна. Міняв показання, заплутував слідство. Марно.

Судова колегія Львівського обласного суду за сукупністю злочинів засудила Олексія Бадрака до тринадцяти років позбавлення волі у виправно-трудовій колонії посиленого режиму.

Верховний суд залишив вирок без змін.

Львів.

25 березня 1998 року о 16.00 за адресою: м. Київ, Спортивна площа, 1 відбудуться загальні збори акціонерів АТ «КІНТО».

Порядок денний:
1. Звіт за результатами 1997 фінансового року.
2. Стратегічні цілі і завдання на 1998 рік.
3. Збільшення статутного фонду АТ «КІНТО».
4. Зміни у складі засновників АТ «КІНТО».
5. Розширення видів діяльності АТ «КІНТО».
6. Внесення змін до установчих документів АТ «КІНТО».
7. Обрання ревізійної комісії АТ «КІНТО».

Акціонерне товариство відкритого типу Туристичний комплекс «ЧЕРЕМОШ»

повідомляє юридичних та фізичних осіб України, які придбали акції товариства, що загальні збори акціонерів відбудуться 23 березня 1998 року о 10.00 за адресою: Чернівці, вул. Комарова, 13-А.

Реєстрація акціонерів з 8.00 до 9.45.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ

1. Затвердження звіту голови правління по підсумках фінансово-господарської діяльності товариства за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії за результатами перевірки фінансово-господарської діяльності товариства за 1997 рік.
3. Інформація про прибутки та збитки в 1997 році.
4. Про розміри планових відрахувань по фондах товариства на 1998 рік.
5. Про перспективи розвитку товариства на 1998—2000 роки.
6. Про затвердження незалежного реєстратора товариства ЗАТ «Західний реєстр».
7. Різне.

Усім акціонерам, які прибудуть на збори, потрібно мати при собі паспорт або інший документ, що посвідчує особу, або направити своїх представників, делегуючи їм свої права щодо голосування відповідним дорученням.

Кожен акціонер має право вносити свої пропозиції до порядку денного не пізніше, ніж за 40 днів до їх проведення.

Довідки за телефоном (03722) 4-75-64.

В Арбітражному суді Київської області (252033, Київ—33, вул. Жилянська, 58-б) порушено справу № 6/3б-98 про визнання банкрутом ТзОВ «Авангард» (Бровари, вул. М. Лагунової, 11; р/р 26002000173001 у Броварському відділенні «Укрінбанку», код 19424151).

Заяви кредиторів та санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування.

Уточнення до інформації про емісію акцій ВАТ «АБ Експрес-банк», надрукованої в № 232 від 6 грудня 1997 р.

В розділі «Звіт про прибутки та збитки» слід читати: чистий прибуток складає 1566 тис. грн.

Повідомлення про загальні збори акціонерів Державної холдингової компанії «Луганськтепловоз»

Місце проведення зборів — Палац культури ім. Леніна за адресою: м. Луганськ, пл. Р. Люксембург, 2.

Реєстрація учасників зборів 20 березня 1998 року з 10-00 до 13-00 за місцем проведення зборів. Початок зборів 20 березня о 14-00.

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати фінансово-господарської діяльності компанії за 1997 рік. Висновок ревізійної комісії по річному звіту та балансу.
2. Затвердження річних результатів діяльності компанії та розподілу прибутку за 1997 рік.
3. Затвердження плану розподілу прибутку на 1998 рік.
4. Про внесення змін до статуту компанії.
5. Про внесення змін до внутрішніх нормативних документів, затверджених першими загальними зборами акціонерів.
6. Про створення дочірніх підприємств та затвердження їх статутів.

Для участі у зборах акціонерів потрібно мати документ, що посвідчує особу.

З проектами документів, пов'язаних з порядком денним загальних зборів, можна ознайомитися у компанії (відділ нових форм господарювання та управління) з 9 березня 1998 року щоденно, крім суботи та неділі.

Телефон для довідок: (0642) 49-16-18.

Правління Державної холдингової компанії «Луганськтепловоз».

Правління ВАТ «Опекс» повідомляє про скликання загальних позачергових зборів акціонерів, які відбудуться 20 березня 1998 року об 11 годині за адресою: 270091, Одеса, вул. Середня, 10-А.

Реєстрація акціонерів або їх представників 20 березня 1998 року з 10.00 до 10.50. Учасник зборів мусить мати паспорт або інший документ, що посвідчує особу. Представникам акціонерів під час реєстрації подати доручення, оформлене у встановленому порядку.

Порядок денний

1. Реорганізація ВАТ «Опекс» шляхом виділення з акціонерного товариства нового відкритого акціонерного товариства.
2. Затвердження статутних документів новоствореного акціонерного товариства та внесення змін до статуту ВАТ «Опекс» у зв'язку зі зменшенням його статутного фонду.
3. Вибори органів управління новоствореного відкритого акціонерного товариства.

Інформуємо акціонерів про те, що у зв'язку з реорганізацією ВАТ «Опекс» шляхом виділення новоствореного відкритого акціонерного товариства і передачею йому 40 відсотків розміру статутного фонду ВАТ «Опекс» розмір статутного фонду останнього зменшується і буде становити 132000 гривень.

Додаткового випуску або вилучення акцій не передбачається.

Попередні акції ВАТ «Опекс» мають бути обміняні на акції новоствореного ВАТ та акції ВАТ «Опекс», в якого зменшиться розмір статутного фонду у зв'язку з його реорганізацією.

За цих умов кожен з акціонерів ВАТ «Опекс», яке реорганізується, має отримати акції і новоствореного ВАТ, і ВАТ «Опекс», в якого зменшився розмір статутного фонду у зв'язку з реорганізацією у кількості, що пропорційна співвідношенню розміру статутного фонду новоствореного ВАТ (у тому числі ВАТ «Опекс», в якого зменшився розмір статутного фонду) до розміру статутного фонду товариства до реорганізації. Номінал акцій не зміниться і становитиме 25 копійок.

У зв'язку з обміном акцій загальна кількість акцій у кожного із акціонерів залишається без змін. Акціонери не матимуть збитків, пов'язаних зі змінами статутного фонду.

У зв'язку з викладеним пункт 5.1 статуту ВАТ «Опекс» пропонується викласти в такій редакції:

«5.1. Статутний фонд Товариства становить 132908 (сто тридцять дві тисячі дев'ятсот вісім) гривень.»

На підставі ст. 43 Закону України «Про господарські товариства» акціонери вправі вносити свої пропозиції щодо порядку денного загальних зборів не пізніше, як за 30 днів до їх скликання.

З документами, пов'язаними з порядком денним, можна ознайомитися за адресою: Одеса, вул. Середня, 10-А, щодня з 10 до 13 години, крім суботи та неділі.

Правління ВАТ «Опекс».

Администрация ЗАО Луганской кондитерской фабрики «А. В. К.»

приглашает акционеров принять участие в общем собрании акционеров, которое состоится 20 марта 1998 года в 10 часов в ДК им. Ленина (г. Луганск, площадь Розы Люксембург, 2).

Регистрация акционеров будет производиться с 7.30 до 9.30. Для регистрации необходимо иметь паспорт и приглашение.

Повестка дня:

1. Отчет директора предприятия об итогах работы в 1997 году и задачи, стоящие перед предприятием в 1998 году.
2. Отчет ревизионной комиссии.
3. Об изменениях в учредительных документах.
4. Утверждение коллективного договора на 1998 год.
5. Разное.

ОАО «БЭЛМАК»

информирует, что 27 марта 1998 г. по адресу: г. Донецк, ул. Таллинская, 1 состоится очередное общее собрание акционеров.

Начало собрания в 14 часов.

Регистрация: 27 марта 1998 г. по адресу: г. Донецк, ул. Таллинская, 1 с 10-ти до 13-ти ч.

ПОВЕСТКА ДНЯ:

1. Отчет ревизионной комиссии ОАО «БЭЛМАК».
2. Отчет генерального директора ОАО «БЭЛМАК» о результатах хозяйственно-финансовой деятельности за 1997 г.
3. Отчет совета акционеров ОАО «БЭЛМАК».
4. О регистраторе.
5. О совете акционеров.

Акционерам необходимо иметь при себе документы, удостоверяющие личность, и право на акции ОАО «БЭЛМАК».

Дирекция ОАО «БЭЛМАК».

NADRA COMMERCIAL BANK

Шановні акціонери АКБ «Надра»!

Запрошуємо вас взяти участь у роботі загальних зборів акціонерів АКБ «Надра», які відбудуться 27 березня 1998 року о 14.00 за адресою: м. Київ, вул. Саксаганського, 4 (Будинок кіно).

Реєстрація акціонерів з 13.00.

Порядок денний:

1. Звіт про результати фінансово-господарської діяльності банку за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії про перевірку фінансово-господарської діяльності банку за 1997 рік.
3. Затвердження розподілу прибутку за результатами фінансово-господарської діяльності банку за 1997 рік.
4. Затвердження основних напрямів діяльності та порядку розподілу прибутку банку на 1998 рік.
5. Про зміни щодо складу ради та ревізійної комісії банку.
6. Про результати проведення підписки на акції банку четвертого випуску.
7. Про внесення змін і доповнень до установчих документів банку.
8. Про виплату дивідендів за привілейованими акціями банку.
9. Різне.

З повагою, рада банку.

До уваги акціонерів ВАТ «АК «Сатер»

Повідомляємо, що загальні збори акціонерів відбудуться 20 березня 1998 року о 10-й годині в актовому залі товариства за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 50.

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту зборів.
2. Звіт голови правління про фінансово-господарську діяльність товариства за 1997 рік та затвердження планів на 1998 рік.
3. Звіт ревізійної комісії.
4. Про збільшення статутного фонду товариства у зв'язку з індексацією балансової вартості основних фондів.
5. Обрання нових членів до складу діючого правління та ревізійної комісії.

Реєстрація учасників зборів проводитиметься з 8.00 до 9.30 годин.

Довідки за телефоном 213-28-70.

Правління Акціонерного банку «Зевс»

повідомляє, що річні Загальні збори акціонерів відбудуться 24 березня 1998 року о 12.00 за адресою: 252032, м. Київ—32, вул. Комінтерну, 15

Порядок денний зборів:

1. Звіт Правління про діяльність АБ «Зевс» за 1997 рік та його затвердження.
2. Звіт ревізійної комісії про діяльність АБ «Зевс» за 1997 рік та його затвердження.
3. Про нарахування та виплату дивідендів за 1997 рік.
4. Різне.

Реєстрація акціонерів, які прибули на збори, починається 24 березня 1998 року об 11.00.

Для участі у зборах необхідно мати при собі документ, який посвідчує особу акціонера.

ВАТ «Українські пухові вироби» повідомляє своїм акціонерам про скликання чергових загальних зборів 20 лютого 1998 р. об 11-й годині за адресою: м. Київ-5, вул. Боженка, 8. Телефон для довідок 227-42-16.

Вниманию акционеров АО «Днепроэнерго»!

Правление общества «Днепроэнерго» сообщает своим акционерам, что годовое общее собрание акционеров состоится 24 марта 1998 г. в 10 часов по адресу: г. Запорожье, ул. Винтера, 16, ДК энергетиков.

Регистрация участников общего собрания будет проводиться с 10-00 до 17-00 23 марта 1998 г. с 8-00 до 10-00 — 24 марта 1998 г.

ПОВЕСТКА ДНЯ:

1. Утверждение годового отчета (баланса акционерного общества).
2. Утверждение отчета и выводов ревизионной комиссии.
3. Определение основных направлений деятельности общества и утверждение финансово-экономического плана общества на 1998 год.
4. Внесение изменений в устав АО «Днепроэнерго».
5. Избрание членов наблюдательного совета.
6. Избрание председателя правления АО «Днепроэнерго».
7. Избрание членов правления АО «Днепроэнерго».
8. Избрание членов ревизионной комиссии.
9. Утверждение порядка распределения прибыли.
10. О выплате дивидендов.
11. О создании совместного предприятия «Днепролайн».
12. О создании совместного предприятия ЭСКО.
13. Утверждение условий оплаты труда должностных лиц общества.
14. Утверждение внутренних документов.
15. О предоставлении полномочий правлению по подписанию коллективного договора.
16. Об утверждении договора с регистратором на ведение реестра акционеров общества.

Для участия в собрании акционеров необходимо иметь:
— документ, удостоверяющий личность;
— доверенность на право участия в собрании, оформленную в установленном порядке.

Телефоны для справок:
г. Запорожье (0612) 58-43-17, 58-47-35,58-47-63, 58-47-49.

Правление АО «Днепроэнерго».

До уваги акціонерів ВАТ «Пиво-безалкогольний комбінат «Славутич»

Повідомляємо, що загальні збори акціонерів відбудуться 26 березня 1998 року о 15.00 за адресою:

Запоріжжя, Хортицький житломасив, пр. Радянський, 15, Палац культури «Хортицький».

Порядок денний:

1. Звіт дирекції про фінансово-господарську діяльність підприємства за 1997 рік. Стратегія розвитку на 1998 рік.
2. Звіт ревізійної комісії та затвердження балансу за 1997 рік.
3. Затвердження розміру сплати дивідендів за 1997 рік.
4. Затвердження результатів підписки на акції та збільшення статутного фонду АТ.

Мотиви: проведення подальшої реконструкції та технічного переобладнання виробництва.
Спосіб: додатковий випуск акцій.
Мінімальний розмір збільшення: 18 600 006 грн.
Проект змін до статуту АТ, пов'язаних із збільшенням статутного фонду: «Статутний фонд АТ становить 53 819 994 (п'ятдесят три мільйони вісімсот дев'ятнадцять тисяч дев'ятсот дев'яносто чотири) гривні, поділений на 3 165 882 (три мільйони сто шістдесят п'ять тисяч вісімсот вісімдесят дві) прості іменні акції номінальною вартістю 17 (сімнадцять) гривень кожна.»
Кількість акцій, що випускаються додатково — 1 094 118 простих іменних акцій, їх загальна вартість 18 600 006 грн.
Номінальна вартість — 17 гривень за акцію.
Права акціонерів — згідно із законодавством.
Дата початку підписки — 8 грудня 1997 року.
Дата закінчення підписки 20 березня 1998 року.

5. Внесення змін до статуту АТ та затвердження його нової редакції.
6. Затвердження положень АТ.
7. Вибори спостережної ради АТ.
8. Вибори ревізійної комісії АТ.

Реєстрація акціонерів та їх повноважних представників здійснюється 26 березня 1998 року о 12 годині на підставі пред'явлення ними сертифікату акцій та документа, що посвідчує особу акціонера (у представників також доручення).

Дирекція ВАТ.

Закрите акціонерне товариство «Черкаська фірма «Меблі»

доводить до відома акціонерів, що загальні збори відбудуться 27 березня 1998 року о 15 годині за адресою: Черкаси, вул. Чигиринська, 29.

Реєстрація акціонерів з 12.00 до 15.00.

Для участі в загальних зборах вам потрібно при собі мати паспорт.

Порядок денний

1. Звіт правління та затвердження результатів фінансово-господарської діяльності ЗАТ «Черкаська фірма «Меблі» за 1997рік.
2. Затвердження плану діяльності товариства на 1998 рік.
3. Внесення змін та доповнень до статуту ЗАТ «Черкаська фірма «Меблі».
4. Вибори голови та членів спостережної ради.
5. Затвердження звіту ревізійної комісії.
6. Вибори членів ревізійної комісії.
7. Різне.

Довідки за телефонами: 43-55-55, 43-04-07, 43-51-09.

Закрите акціонерне товариство «Сатурн-95» повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом одного місяця за адресою: 254071, Київ, вул. Лук'янівська, 65/67.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Промжитлобуд» (м. Київ) оголошує про свою ліквідацію.

Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення. Телефон — 560-54-88.

Загальні збори акціонерів **Акціонерного товариства «БІЛКОЗИН»** відбудуться 26 березня 1998 року о 14-й годині в залі засідань адміністративно-побутового корпусу за адресою:

251350, м. Прилуки Чернігівської обл., вул. Дружби народів, 44.

Реєстрація акціонерів з 9.00 до 13.30.

Порядок денний:

1. Звіт правління про підсумки фінансово-господарської діяльності АТ «Білкозин» за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Про використання та розподіл прибутку за 1997 рік і структуру розподілу прибутку в 1998 році.
4. Про внесення доповнень і змін до статуту АТ «Білкозин».
5. Різне.

Учасник зборів повинен мати: паспорт або інший документ, що посвідчує особу, а в разі необхідності —доручення на право представляти акціонера або групу акціонерів.

Довідки за адресою: 251350, м. Прилуки Чернігівської обл., вул. Дружби народів, 44, тел.: 5-22-93, 5-38-86.

Правління АТ «Білкозин».

Вниманию акционеров ОАО «Объединенное хозяйство железнодорожного транспорта» г. Северодонецк

Доводим до сведения акционеров, что 2 апреля в 10 часов по адресу: Луганская область, г. Северодонецк, ул. Заводская, в зале заседаний управления ОАО «ОХЖДТ» состоится очередное собрание акционеров с повесткой дня:

1. Отчет председателя правления о хозяйственной деятельности общества за 1997 год.
2. Отчет ревизионной комиссии о финансово-хозяйственной деятельности общества за 1997 год.
3. Утверждение нормативов распределения прибыли на 1998 год.
4. Выборы ревизионной комиссии.

Регистрация участников собрания с 8-00 до 9-50.

Телефоны для справок: (06452) 4-23-19, 4-32-42.

Уважаемые акционеры ОАО «Первомайского завода сельскохозяйственных машин»!

Правление уведомляет вас о проведении общего собрания акционеров, которое состоится 21 марта 1998 года по адресу: г. Бердянск, ул. Ленина, 37, актовый зал ДК им. Калинина. Начало работы собрания в 11.00. Регистрация акционеров — с 8.00 до 10.30.

Повестка дня:

1. Отчет правления ОАО «Первомайский завод сельхозмашин» о результатах хозяйственной деятельности за 1997 год.
2. Заключение ревизионной комиссии по результатам проверки хозяйственной деятельности ОАО « Первомайский завод сельхозмаш» за 1997 год.
3. Утверждение годовых результатов деятельности ОАО за 1997 год.
4. О приведении уставных фондов ДП в соответствие с действующим законодательством и уставом ОАО.
5. Об увеличении уставного фонда ОАО в связи с индексацией основных средств. О внесении изменений в устав ОАО.
6. Утверждение внутренних положений ОАО «Первомайский завод сельхозмашин»:
— положения «О правлении ОАО»;
— положения «О порядке начисления и выплаты дивидендов в ОАО».
7. Разное.

Для участия в собрании необходимо иметь паспорт, свидетельство о рождении детей (если они являются акционерами ОАО) или доверенность на право участия в собрании. Ознакомиться с документами, связанными с повесткой дня общего собрания, вы сможете в комнате № 1.

Дополнительная информация к п. 5 повестки дня общего собрания акционеров ОАО «Первомайский завод сельхозмашин»

Об увеличении уставного фонда:
а) индексация основных средств на 01.01.95 г.; путем деноминации акций на размер индексации балансовой стоимости основных средств;
б) уставный фонд общества будет составлять 23289202 грн.;
в) —
г) номинальная стоимость акций будет 8,91 грн.;
д) дополнительный выпуск акций не предусматривается;
е) дата будет определена на общем собрании акционеров.

Правление ОАО «Первомайский завод сельхозмашин».

Акціонерам ВАТ «Тернобуддеталь»

Правління товариства повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 3 квітня 1998 року за адресою:

м. Тернопіль, вул. Лозовецька, 13, актовий зал АТ «Домобудівник».

Початок роботи зборів з 14-00, реєстрація учасників з 10-00.

При собі мати паспорт.

Представникам акціонерів крім паспорта, доручення на участь та голосування на загальних зборах, оформлене в установленому порядку.

Порядок денний:

1. Звіт правління ВАТ про фінансово-господарську діяльність товариства.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Звіт спостережної ради.
4. Затвердження річних звітів.
5. Затвердження змін і доповнень до статуту і підстатутних документів.
6. Вибори голови правління та затвердження членів правління.
7. Вибори членів спостережної ради та ревізійної комісії.
8. Різне.

Телефони для довідок: 22-30-48, 25-05-16. Тел./факс 25-05-92.

ОАО «Павлоградсельмаш» извещает своих акционеров о проведении общего годового собрания, которое состоится 26 марта 1998 года в 11.00 по адресу: Днепропетровская область, г. Павлоград ул. Горького, 166

Повестка дня:

1. Информация об итогах хозяйственно-финансовой деятельности ОАО за 1997 год.
2. Утверждение годового отчета за 1997 год.
3. Утверждение устава ОАО в новой редакции.
4. Выборы правления ОАО.
5. Выборы наблюдательного совета, ревизионной комиссии.
6. Утверждение нормативных документов, регламентирующих внутреннюю деятельность ОАО.

Регистрация участников 26 марта 1998 года с 9.00 до 10.00. При себе иметь паспорт, для представителей акционеров — доверенность и паспорт.

Справки по телефонам: 6-28-19, 6-11-37.

Арбитражный суд Сумской области (244011, г. Сумы, ул. Рыбалко, 2) возбудил дело о банкротстве № 1816-6/83 малого частного производственно-коммерческого предприятия «Норис». Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Правління закритого акціонерного товариства «Львівська кондитерська фірма «Світоч»

повідомляє акціонерів, що 27 березня 1998 року о 14-й годині відбудуться загальні збори акціонерів за адресою: Львів, вул. Ткацька, 10, актовий зал.

Реєстрація акціонерів товариства (уповноважених представників) проводиться 27 березня 1998 року з 10-ї до 12-ї години за адресою: Львів, вул. Заводська, 25, 2-й поверх.

Порядок денний:

I. Про результати господарської діяльності в 1997 році.
1. Звіт про результати діяльності акціонерного товариства в 1997 році.
2. Про роботу ревізійної комісії.
3. Про порядок розподілу прибутку.

II. Про перспективи розвитку товариства.
1. Про залучення додаткових фінансових ресурсів.
2. Про участь АТ «Світоч» у створенні суб'єктів господарської діяльності.

III. Про зміни та доповнення до установчих документів товариства.
1. Про виключення з числа засновників.
2. Про зміни часток засновників у статутному фонді.
3. Про включення в число засновників.
4. Про установчі документи АТ зі змінами та доповненнями.
5. Розгляд положення про сертифікат акцій АТ «Світоч».

IV. Різне.

До уваги акціонерів ВАТ «Хмельницькзалізобетон»

Повідомляємо, що загальні збори акціонерів відбудуться 26 березня 1998 року об 11 годині в приміщенні клубу товариства за адресою: м. Хмельницький, вул. Індустріальна, 31.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління про фінансово-господарську діяльність товариства за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Затвердження річного звіту за 1997 рік.

Реєстрація учасників зборів проводитиметься з 10-ї до 11-ї години.

Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати:
1. Документ, що посвідчує особу.
2. Доручення на право участі в зборах (для представників акціонерів).

Довідки за телефонами: (03822) 6-43-33; 6-49-72; факс: 6-03-64.

До уваги акціонерів відкритого акціонерного товариства «Лисичанський склозавод»

Правління ВАТ «Лисичанський склозавод» повідомляє про скликання загальних зборів, що відбудуться 25 березня 1998 року за адресою: м. Лисичанськ, вул. Героїв Сталінграда, 1, БК ім. В. Сосюри.

Порядок денний:

1. **Затвердження змін та доповнень до тимчасового статуту ВАТ «Лисичанський склозавод».**
2. **Інформація голови правління про підсумки господарської діяльності за 1997 рік.**
3. **Затвердження розміру статутного фонду.**
4. **Затвердження нової редакції статуту ВАТ «Лисичанський склозавод».**
5. **Затвердження внутрішніх нормативних актів ВАТ.**
6. **Обрання голови та членів спостережної ради.**
7. **Обрання голови та членів виконавчого органу, ревізійної комісії.**
8. **Різне.**

Початок зборів о 10.00 25 березня 1998 р. Реєстрація акціонерів з 8-ї до 10-ї години 25 березня 1998 р. Для участі в загальних зборах потрібно мати при собі паспорт та виписку з реєстру акціонерів.

Довідки за телефонами: 6—33—00, ком.6—33—32, дод.65—08 і 65—68, факс: (06451) 5—43—72.

Правління ВАТ.

До уваги акціонерів ЗАТ «Страхова компанія «Енестра».

Установчі збори відбудуться 25 березня 1998 року, а не 23 березня, як повідомлялося раніше.

Напишу вам і я

Колись у нас була сім'я...

Мені дев'ять років, навчаюся в третьому класі на «відмінно», люблю читати і навіть пишу вірші. Живемо вдвох з бабусею у маленькому містечку на Вінниччині. Мої бабусі по 3—4 місяці не платять пенсії, а коли, нарешті, принесуть її, то замість того, щоб купити щось, ми роздаємо борги.

Колись у нас була сім'я, мій тато був військовим, мама працювала в Будинку актора в Хабаровську, а сьогодні вона в Києві продає щось, щоб мене прогодувати. Я пам'ятаю своє минуле життя, тато мене дуже любив, учив читати, ми разом ходили в театри, кіно, читали книжки. Але мого тата забрала від мене чужа тьотя зі своїми двома дітьми. Відвернулись од мене і татові батьки, мої бабуся й дідусь. Я кілька разів писав їм листи до Києва, проте вони не хочуть мене знати.

Тато сказав мамі, що вб'є її, якщо вона подасть на аліменти. Скажіть, як мені жити, якщо рідна людина відмовилася від мене, від свого рідного сина і виховує чужих дітей? Як жити, коли моя бабуся не може спати ночами, тому що немає грошей на хліб? Все життя вона працювала, а тепер не може пенсію отримати.

Надрукуйте мого листа, раптом його прочитають мої бабуся й дідусь, мій тато. Може, він розтопить лід у їхніх серцях і вони згадають, що в них є онук і син, якому дуже тяжко живеться сьогодні.

Роберт ХАРИТОНОВ.

Бершадь
Вінницької області.

Народний календар

7 лютого — Григорія Богослова. Протягом дня спостерігають за погодою. Який день з ранку до полудня, такою, кажуть, буде і перша половина наступної зими. А погода з полудня до вечора віщує погоду на другу половину зими.

8 лютого — Напівхлібниці. З цим днем пов'язують перелом зими: який день, така й весна.

10 лютого — Юхима. Якщо цього дня вітряно, то літо буде мокре, бо Юхим приніс вітер на сире літо.

12 лютого — Трьох святих. У цей день не можна прясти, щоб протягом року не було наривів.

Прикмети лютого:

❅ Птахи сідають на верхівки дерев — перед потеплінням.
❅ Галки здіймають несамовитий галас — буде відлига.
❅ Горобці дзвінко цвірінькають — на відлигу.
❅ Сорока заховалася під дах, а снігур заспівав — бути хуртовині.
❅ Голуби воркують — тепло віщують.

А ще був випадок

«Це моя доля, мамо»

Їхала якось я до обласного центру. Народу набилося повен автобус, сісти ніде. Аж тут жінка якась запропонувала місце біля себе, взявши хлопчика на руки.

— До сватів їду, — з часом мовила жінка. — Втім, не свати вони мені. Хочете вірте, хочете ні, але я вам розкажу.

Моїй Оксані було дев'ятнадцять, як вона померла. Одягли її, як і годиться незаміжній дівчині, в біле весільне вбрання. Коли поклали доньку до труни, забули взути їй туфлі, а я в горі й недогледіла. І тільки ввечері, після похорону, коли вже люди порозходилися, помітила їх.

Однієї ночі приснився мені сон: приходить буцімто до мене моя донечка, вбрана, як поховали, але боса, і плаче. І каже мені: «Візьміть, мамо, мої туфлі, поїдьте до Рівного, знайдіть там таку-то вулицю і такий-то будинок (називає) і віддайте туфлі Олександрові».

Поїхала я до Рівного, прийшла за тією адресою. А там — похорон: утопився син. Поговорила я з матір'ю хлопця, розповіла сон. Поклала туфлі до труни загиблого та й поїхала додому.

На сороковий день по смерті Оксани приснилася вона мені знову, але вже в туфлях. За руку вона тримала Олександра. Та й каже вона мені: «Оце моя доля, мамо».

Отак і посватало нас горе з тією жінкою. Єдиного не знаємо: чи зналися до смерті наші діти, чи ні.

О. ПОПОВА.

Рівненська область.

Фото з архіву

Волохата няня...

Найкращі вітаміни ростуть на грядці

Запитання по суті

Як уберегтися від авітамінозу в довгі зимові місяці?

Маргарита ПАЛІЙ.
Житомир.

Свіжі овочі і фрукти, що їх продають у нас протягом року, звичайно, не всім по кишені. Тому дешевше придбати полівітаміни, які завжди є в аптеках. Приймати їх потрібно по 2 — 3 драже на день, за один або два прийоми.

Сьогодні вибір полівітамінів дуже широкий, хороший вітамінний комплекс «Юнікап». Однієї упаковки, яка містить 30 драже (по одному на тиждень), вистачить на місяць. Непоганий також вітамінний комплекс «Центрум», приймати його потрібно теж по одному драже на день.

Але поряд з цими вітамінами ні з чим незрівнянні часник і цибуля, що ростуть на кожній грядці української родини. Це справжня комора вітамінів і мікроелементів. Не забувайте про них, і вам жодний авітаміноз не загрожуватиме!

Астрологічний прогноз на 9 — 15 лютого

ОВЕН. Ваші успіхи і стабільність залежатимуть від зацікавленості і заповзятливості ваших друзів. Ви мусите мати певну мету і водночас враховувати чужі правила і обставини. Те, чого ви потребували, буде придбано частинами.

ТЕЛЕЦЬ. Ваша удача буде пов'язана не з випадковим везінням, а з минулим заділом. Але можете розраховувати на допомогу незнайомих людей і високого начальства. Відчуєте стабільність і набудете досвіду, якщо ваша діяльність пов'язана з фінансами, нерухомістю, комерцією і діловими поїздками.

БЛИЗНЯТА. Зробите реальні кроки до того, щоб вас не мучила невідомість, особливо щодо конкретної особи, з якою, можливо, буде в розлуці. Можете по-доброму розлучитися з кимось або з чимось назавжди.

РАК. Якщо в січні були конфлікти з родичами і колегами, то тепер у вас вигідні стосунки з ними. Ви можете реалізувати фінансові плани, дістати підтримку від начальства, оформити спадкоємні справи.

ЛЕВ. Якісь документи або важлива розмова, через які не складалися справи і стосунки, вплинуть на хід подій. Щоб не бути в програшу, домагайтеся конкретності, офіційності в стосунках і при оформленні документів.

ДІВА. Будь-яка залежність від роботи, колег, родичів вигідна і приносить користь. Ви обов'язково досягнете результату, якщо не конфліктуватимете. Чудовий тиждень для тонкої і ретельної роботи.

ТЕРЕЗИ. Тепер ви більш зібрані, а тому й зробите те, що раніше не могли довести до кінця в роботі й стосунках. Ви одержите гарантії й важливі документи від партнера.

СКОРПІОН. Цей тиждень поставить крапку в різних справах. Ви підбиватимете підсумки і «прибиратимете сміття». Варто завершити розпочате переоблаштування в домі. Може бути знята проблема, пов'язана зі здоров'ям.

СТРІЛЕЦЬ. Ви прийматимете важливі рішення, робитимете пропозиції, обговорюватимете серйозні питання й завершуватимете угоди. Цей тиждень не буде насиченим захопливими і бурхливими подіями — в буде буденно і спокійно.

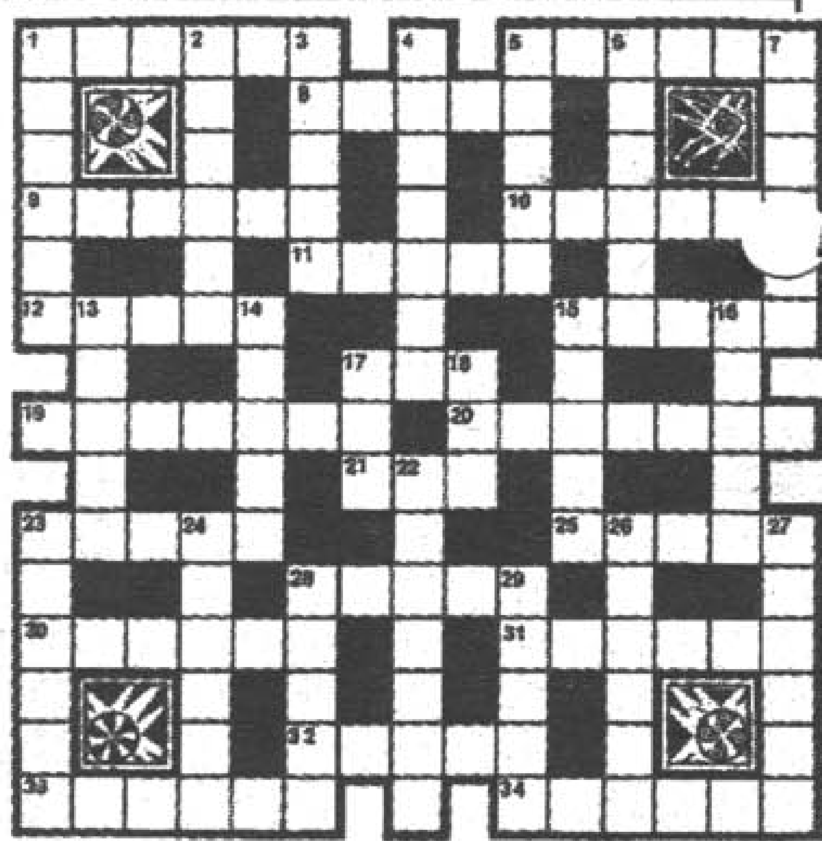
КОЗЕРІГ. Якщо в попередні місяці ви долали перешкоди й ваші плани постійно змінювалися з незалежних від вас причин, то тепер ви досягнете мети. Можете використовувати зв'язки, знання й досвід інших людей.

ВОДОЛІЙ. Успішно виконаєте роль посередника агента, порадника, незалежно від особистих стосунків й ступеня підпорядкованості. Навряд чи шукатимете нові контакти. Нинішнє оточення складатиметься тільки з кількох осіб.

РИБИ. Можете мати успіх у комерційній діяльності, медичній практиці і на письменницькій ниві. Відносини з держустановами, лікарнями і властями набудуть неофіційного характеру і в підсумку залежатимуть від вашої лояльності.

ДІНАУ-Укрінформ.

Кросворд

По горизонталі: 1. Поема Т. Шевченка. 5. Видатний український хірург. 8. Відома українська артистка. 9. Угорський поет. 10. Основна ціль футболістів на полі. 11. Острога. 12. Природне явище. 15. Почет. 17. Деревлянський князь. 19. Хліборобське свято. 20. Місто в Монголії. 21. Сузір'я. 23. Дугоподібне металеве кріплення. 25. Прикраса на капітелях античних колон. 28. Сукупність загальнообов'язкових правил поведінки. 30. Видатний французький вчений, основоположник сучасної імунології. 31. Відома «солодка» фірма. 32. Місто на Одещині. 33. Монета в Київській Русі. 34. Металургійний процес.

По вертикалі: 1. Країна, в якій народився біблійний Мойсей. 2. Всесвітньо відома благодійниця. 3. Автор роману «Чорна рада». 4. Незалежність, самостійність, воля. 5. Штат у США. 6. Частина суші. 7. Воєвода Ярослава Мудрого. 13. Хан Золотої Орди, який запровадив іслам як державну релігію. 14. Тканина для найдачного полотна. 15. Популярність. 16. Батько трьох синів. 17. Злагода, спокій. 18. Давня зброя. 22. Ієромонах, який змалював «Облогу Почаєва турками». 23. Голуб. 24. Великий батіг. 26. Чоловік Лесі Українки. 27. Автор поеми «Сковорода». 28. Кількісний вміст дорогоцінного металу в ювелірному виробі. 29. Ім'я одного з Гоголів — правобережного наказного гетьмана.

Відповіді до кросворда, надрукованого 31 січня

По горизонталі: 1. Скорик. 4. Самбат. 9. Наполеоніда. 10. Руда. 12. Вакх. 14. Короленко. 16. Протон. 17. Снятин. 18. Коногон. 19. Обломов. 20. Суворов. 22. Шоколад. 23. Мягков. 25. Мікрон. 27. Телепатія. 28. Руан. 30. Ряст. 31. Абракадабра. 32. Сотник. 33. Хватка.

По вертикалі: 1. Сатрап. 2. Рона. 3. Капрон. 4. Сфінкс. 5. Моав. 6. Тархун. 7. Клеомен. 8. Горенко. 11. Джомолунгма. 13. Астролатрія. 14. Коловорот. 15. Онкологія. 21. Варенко. 22. Шаланда. 23. Мартос. 24. Веприк. 25. Мірбах. 26. Натура. 29. Нанн. 30. Рама.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

В.о. головного редактора А. ГОРЛОВ.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23;
телефакс—224-72-54;
відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
Телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 256023.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311024.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0